

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 509. CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

PAKAO U VINFIELDU

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

509

Frenk Larami

PAKAO U VINFILDU

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 509

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

HELL IN WINFIELD

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 26. X 2016.

Tržište: 04. XI 2016.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Biblioteka Mатице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – HELL IN WINFIELD

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Topot kopita jasno je odjekivao u glavnoj ulici Vinfilda, gradića udaljenog četrdesetak milja od Vičite. Petorica namrštenih, ćutljivih tipova ujahali su u rano jutro i kao zlozlutni oblak natkrilili senkama glavnu ulicu. Bili su naoružani do zuba, sa puškama na sedlima, a iz očiju im je sevalo zlo.

Sunce na izlasku je blistalo u rano jutro i između drvenih kuća Vinfilda probilo se na glavnu ulicu. Pošto je jahačima udaralo u oči, sva petorica su mahinalno navukli šešire na čelo.

Blejk Veston razlikovao se od ostalih kako po odeći, tako i po ponašanju. Bilo je očigledno da je on vođa ove naoružane bande.

Za razliku od ostale četvorice koji su nosili pohabane pantalone, čizme kratkih sara, obične, pomalo ofucane košulje i prsluke, Blejk Veston je zaista bio poseban. Nosio je kaput bledozelene boje, istu takvu maramu uz crnu košulju, tamne pantalone i šešir ravnog oboda koji je izgledao kao da je pre nekoliko dana kupljen. Retko ga je skidao pošto je bio osjetljiv na činjenicu da je ubrzano oćelavio i da mu je preostalo još nešto malo kose oko ušiju.

Na njegovom ružnom licu najpre se primećivao veliki kukasti nos kao i

dve bore vertikalno urezane na uglovima usana. U mirovanju one su licu davale hladan, ubilački izraz, a izvijene u osmeh otkrivale su demonsku svirepost. Iako je imao četrdeset godina, sedeo je uspravno kao mladić, imao energične pokrete i dobro znao da se služi pesnicama i koltom.

Delovalo je da jahači tačno znaju kuda su se uputili i šta im je cilj.

* * *

– Otkuda su se ovi stvorili? – izgovorio je prigušenim glasom Stenli Krouli, širom razrogačivši oči od straha da bi zatim, uplašen sopstvenim glasom, stavio šaku na usta i zagnjurio glavu u slamu. Ostao je tako nekoliko trenutaka, a kada se ponovo podigao. Jahači na ulici bili su već sasvim blizu pukotine u daščanom zidu štalskog tavana kroz koji ih je ugledao.

Slama kraj njega je zašuštala i iz nje je izronila duga plava kosa Ketii Kolins.

– Šta se događa?

Stavivši joj ruku preko usta, Krouli je ućutkao.

Odmah se setio požutele slike na poternici koju je pre izvesnog vremena video u šerifovoj kancelariji, sada se kajući što je taj komad pa-

pira uopšte i pogledao. Radoznalost, važna odlika njegove prirode nije mu pomagala ovde, na Divljem zapadu, gde je bilo najbolje ništa ne čuti, videti i ničega se ne sećati.

Naravno, to u ovom slučaju ne bi izmenilo objektivno stanje stvari, ali bi mu uštedelo bar deo straha koji ga je obuzeo kada je ugledao ovu pectoricu jahača. Ovako, odmah je znao da su u pitanju opaki ljudi predvođeni nacrnjim razbojnikom i najsurovijim ubicom koji se ikada pojavio u ovim krajevima.

Prethodnu noć Krouli je proveo u Hikamovoj konjušnici, zajedno sa Ketii Kolins. Bilo je tako lepo, puno mesečine, šuškanja i slatkih poljubaca. Međutim, čim je ustao i kroz pukotine u daskama pogledao na ulicu, ugledao je pet divljih bandita u sedlima i u trenu zaboravio na Ketii i njeno meko toplo telo.

– Ko je to? – šapnula je devojka, sklanjajući pramenove kose sa očiju.

– Tiše malo! – ponovio je Stenli.

On je bio mršav koščat dvadesetogodišnjak sa dugom, neurednom kosom koja mu je padala preko ušiju. Na sebi je imao iznošene, isprane pantalone koje su se na kolenima providele i košulju sa iskrzanom kragom i rukavima.

Bio je bos, ali ne samo zato što je noć proveo na postelji od slame, već i zato što je imao ogromna, nezgrapna stopala koja nisu mogla da uđu ni u jedne čizme, bar ne one koje bi Stenli mogao sebi da priuštiti. To je bio jedan od razloga što je u Vinfildu bio predmet podsmeha, ali na takve stvari je već navikao.

Mladić je imao izduženo lice sa isturenim jagodicama i prćastim nosom, pomalo klempave uši koje je jednim delom pokrivala kosa i krupne kestenjaste oči. Njegov blagi pogled i dobroćudan osmeh činili su ga simpatičnim i pored svih malih smešnih nedostataka.

Nakon što je pobegao iz jednog sirotišta na istoku, Stenli Krouli je bio sam i bez ikoga svoga u ovom malenom gradu u kome se slučajno zadržao iskočivši iz kola kojima se u tajnosti vozio, pa se tu i zadržao. Bio je prinuđen da radi najgore i najprljavije poslove: prao je sudove, ribao podove, nosio prljav veš, čistio štale i obavljao sve ostalo što niko nije hteo. Naravno, zbog svega toga bio je predmet mnogobrojnih šala i podsmehljivih komentara sugrađana, ali pošto je po prirodi bio dobroćudan, prihvatao je situaciju kakva jeste.

Uvek je bio vedar i nasmejan i, koliko kod da su ga zadirkivali, niko u Vinfildu nije mogao reći da je učinio bilo šta nepošteno. Iako je ranije bio prilično neuredan, u poslednjih nekoliko meseci se izmenio nabolje. Za to je bila zaslužna Ketii Kolins koja je za kratko vreme uspela da ga oslobodi nekih navika, tako da je Stenli postao drugi čovek. Ta promena nije ostala neprimećena i opet je, pošto se radilo o Stenliju Krouliju, izazvala novu seriju podsmeha među građanima. Niko nije ni slutio koji je njen uzrok pošto su se mladić i devojka tajno sastajali, tako da niko nije znao za njihovu vezu.

– Onaj na čelu je Veston – rekao je Stenli hrapavim glasom i pokazao u pravcu jahača.

– Koji? – pitala je devojkica i prislonila oko na dasku.

U tom času, ko zna zbog čega, jahač u sredini se okrenuo prema njoj. Naravno, nije mogao da je vidi, mada se njoj učinilo da je prostrelio pogledom tačno u zenicu.

Sa uzvikom se trgla, a Stenli je zgrabio i munjevito joj zapušta usta.

– Pogledao me je! – procedila je Ketu sa užasom. – Kakav otrovan pogled!

Mladić nije ništa rekao, već je pratio Blejka proveravajući nije li se zaustavio zbog njih.

Međutim, jahači su mirno nastavili put.

– Ne brbljaj, Ketu... – odvratio je Stenli oslobodivši je stiska.

– Ko je taj Veston? – upitala je.

– Ubica – slegnuo je Krouli ramenima. – Tako je bar pisalo na poternici koju sam video u šerifovoj kancelariji.

– Šta on traži ovde? – upitala je Ketu.

– Nemam pojma. Ala će se šerif iznenaditi – dobacio je sa nekim neodređenim zadovoljstvom u glasu. Naime, bio je kivan na čuvara zakona, jer ga ovaj nije nikada uzeo u zaštitu kada je bez ikakvog razloga uziman kao predmet podsmeha u gradu.

Ketu je samo klimnula glavom, pokazujući da ga razume.

I ona je bila neugledno odevena, ali ni stara odeća i kosa puna pleve nisu mogli da sakriju sjaj njenih

krupnih očiju koje su blistale na lepuškastom licu kao ni zdravu jedrinu njenog tela. Međutim, i pored toga što je vodila računa o svojoj čistoći, njena plava kosa mirisala je na kuhinju i začine, jer je u salunu „Probušeni dolar” radila kao sudo-pera. Ipak, to Stenliju nije smetalo. Za njega je Ketu Kolins bila neprevaziđena lepotica koja mu je poklonila svoju pažnju i srce. Pre nekoliko godina je pobjegla od kuće zbog toga što su je roditelji zlostavljali, a sada je radila u salunu za pet dolara mesečno i hranu. I sam Stenli je radio za jedva nešto veću svotu, ali je bio pomiren sa sudbinom i nije se mnogo nervirao zbog toga.

Ketu je bila otresita i prgava devojkica, koja drži do sebe. Nekoliko puta je dobro izudarala one koji su pokušali da joj silom izmame koji zagrljaj ili poljubac. Kada je u takvoj situaciji jednom pijanom gostu nožem probola šaku, ostavili su je na miru. Bila je ljuta na ljude koji su želeli da je iskoriste misleći da je nezaštićena i bespomoćna, a kada je upoznala dobrog i mirnog Stenlija, shvatila je pored sebe ima jedinog čoveka u Vinfildu od koga je mogla očekivati razumevanje. I umesto da bude obratno, ona je bila ta koja je osvojila koščatog, dobroćudnog momka. Jasno mu je stavila do znanja da joj se dopada i on joj se potpuno prepustio, prvi put iskusivši radost zajedničkog života sa nekim. Krouliju je prijalo to novo osećanje i oni su postali par.

Ketu je uzdahnula, zakopčala dugmađ na leđima i poravnala nabore

na haljini. Zatim je snuždeno pogledala oko sebe.

– Dosadilo mi je što smo stalno u slami – kazala je tužno. – Zar nikada nećemo imati sobu s poštenim krevetom?

– Možda jednog dana – odvratio je Stenli odsutno, prateći pogledom jahače koji su mu bili okrenuti leđima.

– Možeš li da kažeš kada će doći taj dan?

– Kada budem našao dobar posao...
Devojka odmahnu glavom.

– To slušam mesecima... – odvratila je pomalo uvređeno.

On se okrete i toplo se nasmeši.

– Šta te muči? – zapitao je veselo.
– Ova slama je topla, nemamo suseda, možemo da vidimo zvezde i sunce koje se rađa... Zar postoji nešto lepše od toga?

– Naravno da postoji – odvratila je Ketu ozbiljno.

– A šta to? – upitao je glumeći radoznalost.

– Želim da se venčamo! – odvratila je devojka odlučno.

On pljesnu rukama.

– Stvarno misliš da je to važno? A šta bismo onda radili?

– Isto što i sada, samo...

– A zašto bi se onda venčavali, do vraga?

Devojčine oči sevnuše. Namestila je kosu spremivši se da pođe.

– Hej, mala, sačekaj! – pokušao je da je umiri. – Nisam znao da ti je toliko stalo do toga da se udaš.

– A tebi? – ljutito ga je pogledala.

– Pa... kako da ti kažem? Mislio sam da nađem bolji posao i da nešto

uštedimo, pa tek onda da izađemo pred oltar.

– To je samo izgovor, Stenli! – dobaci ona pripretivši mu prstom.

– Možda i nije – ljutnuo se. – Kako ti uopšte zamišljaš naše venčanje? Samo ti i ja? Ko će da nam bude svedok? Svi bi se skupili da nam se podsmevaju, kao što uvek rade u ovom gradu? O tome nisi razmišljala?

– Nisam... – priznala je Ketu. – Ali... mene nije briga ni za koga!

– Ni mene – složio se – ali ako nameravamo da ovde osnujemo dom, ne možemo stalno da se inatimo i budemo protiv svih.

Onda su oboje začutali.

Ona ponovo sede i, naslonivši se na slamu, stavi ruke pod glavu.

– Što ne opljačkaš neku banku, Stenli? – predložila mu je odjednom.

Krouli je uzeo vlat slame u usta i počeo nervozno da je gricka.

– Nije mi do šale, devojko – odvratio je turobno.

– Što da ne? – nastavila je ona smešeći se. – Vinfield je pun bogataša...

– Ućuti, Ketu – odvrati on odmahujući rukom.

– U redu, u redu, ućutaću! Ali, kada sve to gledam, mislim da nema pravde – dodala je sa uzdahom. – Ja bih da se ipak venčamo – bila je devojka uporna.

– Kako hoćeš, lepotice moja.

Njeno lice se ozari.

– Stvarno to misliš?

On ozbiljno klimnu glavom.

– Zašto da ne? Hoćeš li sutra? – brzo je predložio.

Umesto odgovora, Ketu ga je zagrlila i srušila na meku slamu.

* * *

Lagaño jašuci, petorica došljaka su prošli pored saluna „Probušeni dolar”, ni ne osvrnuvši se na njegova širom otvorena vrata. Cilj njihovog puta bio je „Palas”, hotel koji je pripadao udovici Edija Vejkfilda, Marizi.

To je bila sposobna žena koja je posle iznenadne muževljeve smrti prionula na posao i za nepunih mesec dana potpuno izmenila izgled i namenu zdanja koje je nasledila. Od saluna sa prenoćištem koje su uglavnom posećivali kauboji, stvorila je hotel za razonodu, sa kockanjem, plesom, svirkom, svakodnevnim večernjim programom i prisustvom „dama za zabavu”.

Došljaci su upravo stigli dotle i jahač sa Vestonove desne strane razdoznalo je preleteo pogledom preko sveže okrečenih zidova hotela na dva sprata.

– Odavde počinjemo, Blejk? – upitao je.

– To ću ja da odlučim – odvratio je Veston. – Zar nije tako, Hensone?

Toni Henson važno klimnu glavom pošto je, bar je tako mislio, bio prvi do vođe. Zamenjivao ga je u odsutnosti, prenosio njegova naređenja, čitao mu skrivene misli. Pod zgužvanim šeširom imao je surovo lice žućkastih očiju i tankih usta. Četvrtaste vilice prekrivala je dvonedeljna riđa bradica, dok je u levom kraju usana još uvek stajao ugašeni opušak debele cigare.

Veston ćutke potera konja preko ulice i zaustavi se tačno ispred „Palasa”. Sjahao je i jednim potezom raskopčao kaput tako da mu se desni kraj nađe iza žute, uglačane drške „kolta”.

Ostali su učinili isto. Toni Henson je pošao ispred Čaka Bartona, Krisa Meriota i Dirka Konelija. Prva dvojica su bili rođaci i bili pomalo slični među sobom. Bili su prljavi, zapušteni i nadmeni i prilično suvonjavi. Treći, Dirk Koneli važio je za najmanjeg, ali najsnažnijeg.

Njihove senke zatamnile su drveni pod sve do ulaska u salun kad su zakoračili na trem ispred hotela.

Petorica novih gostiju, i to u rano jutro, bili su malo iznenađenje za barmena Marka Forlija. Za trenutak je prestao da briše ploču šanka i odmerio lica koja mu se nikako nisu dopala. Ali, njegov posao nije bio da procenjuje goste.

Mršavi Forli je imao upadljivo uzano lice, mršavo telo, duge ruke, ali hitre i spretne pokrete. Bela kecelja koju je uredno nosio ponekad mu je smetala, jer se u poslu razmahivao tamo – amo.

Četvorica pridošlica su odmah seli za najbliži sto dok se Blejk uputio pravo prema njemu.

Mark Forli oseti nelagodnost od pogleda tog neobičnog stranca.

– Želite li viski? – uspeo je da procedi.

– Ti si gazda? – oslovio ga je čovek u zelenom kaputu.

– Ne.... – odvratio je barmen. – Ovo je Marizino vlasništvo... mislim, udovice Vejkfild.

– Udovice? – ponovi Veston pomalo podrugljivo. – Pozovi je odmah!

– Ona spava – odvrati Forli odlučno.

– Ma nemoj? – izusti ovaj i istrgnu mršavku flašu viskija iz ruku. Onda se okrenuo i prišao stolu za kojim su sedeli njegovi pratioci.

Sala u hotelu „Palas” je bila sačinjena od više uglova i separea. To su bila posebna odeljenja u kojima se mogao smestiti samo po jedan kockarski sto presvučen zelenom čojom. S obzirom da je bilo rano jutro, sada su svi bili prazni.

Petorica u glavnoj sali ćutke su pijuckali viski i gledali pred sebe. Veston je naizgled odsutno pipkao obod svog šešira, dvoumeći se da li da ga skine ili ne. Toni Henson je stalno premeštao cigaru iz jednog u drugi kraj usana, dok je Čak Barton, najmlađi među njima, malo zabačene glave zurio u plafon. Imao je košulju drečavo crvene boje i žutu vratnu maramu kao i njegov rođak Kris Meriot koji je, ne hajući ni za koga, odmah izvukao džepni nožić i počeo da rezbari po ivici stola. Što se tiče Dirka Konelija, on je skinuo šešir i huknuo, ponosno gladeći svoju obrijanu glavu. Odmah zatim, nestrpljivo se mašio pića.

Nekolicina ranih gostiju u „Palasu” nečujno je napustila svoja mesta predosećajući neku nevolju. Nije prošlo dugo, a barmen Mark Forli ostao je sam sa strancima. U srce je počela da mu se uvlači hladna nelagodnost i željno je priželjkivao bar nekog posetioca.

S druge strane, morao je da prizna da ovi ljudi još nisu napravili ništa, ali njegovo sopstveno iskustvo i ubilački pogled vođe govorili su mu da najgore tek predstoji.

Nažalost, bio je u pravu.

Uskoro mu je Veston rukom dao znak da priđe.

Nije bilo druge nego da posluša, mada teškog koraka.

– Izvolite? – upitao je ljubazno.

– Ne savijaj mnogo kičmu – procedi vođa i odmahnu rukom. – Ko je šerif u Vinfildu?

– Džoš Stoun – odvrati barmen zbunjeno. Nije mogao da shvati zašto se ovakvi tipovi interesuju za zakon u Vinfildu.

Blejk je nastavio sa ispitivanjem.

– A ko je bankar?

– Ben Šeldon – odvrati barmen oklevajući. – A zašto vas to interesuje?

– Samo ti odgovaraj na pitanja – opomenuo ga je Toni Henson, ne dižući pogled.

– A ima li u gradu još zanimljivih ličnosti? – pitao je Veston. – Tu mislim na ljude koji imaju novca ili, recimo, zlata? Zar toga nema u Vinfildu?

Barmen slegnu ramenima.

Iznenada se izraz Vestonovog lica naglo promenio. Grč gneva izvio mu je usne, a bore se duboko urezale u obraze. Oni su istog trena čudno pobeleli, a oči su mu sevnule zverskim sjajem. Dograbio je nesrećnog Forlija za grudi tako da je barmen gotovo legao na sto.

– A Džejms Garison? To ne znaš... je li?

– Garison... – zastenjaio je Forli. – Ima nekakav rudnik u blizini.

– Bogat je?

– Ne znam, on stalno tvrdi da jedva sastavlja kraj sa krajem i da će ga uskoro prodati.

Vođa petorke odgurnuo je Forlija od sebe i on se sručio na pod. Ipak, uspeo je nekako da se pridigne i odšunja se prema šanku. Bilo mu je jasno da su se sve njegove sumnje obistinile i da su u pitanju obični razbojnici.

Blejk je neko vreme ćutao, a onda mu dobacio:

– Slušaj, mršavko! Hajde, ne pre-nemaži se, nego idi i probudi gazdaricu!

Forli ga pogleda.

– U ovo doba ona spava – odvratio je pomalo tvrdoglavo, znajući da će dobiti otkaz ako vlasnicu hotela probudi pre deset sati, pošto je u lokalu boravila do kasno u noć.

Veston se zlorado osmehnuo, izvu-kao kolt i već sledećeg trenutka je-dan od lusterata se rasprsnuo na stotine komada.

– Sada će verovatno sići, kad ovo čuje – zaključio je, vraćajući oružje za pojas.

Forli nije imao šta da doda. Već je pred sobom zamišljao raščupanu i nervoznu gazdaricu ogrnutu kućnom haljinom, sa svadljivim izrazom na licu.

Za to vreme, Veston je dao znak Čaku Bartonu i ovaj je zauzeo mesto kod izlaza. Sve je bilo tiho, sve u iščekivanju.

Zatim su stepenice zaškripale i na njima se pojavila Mariza Vejkfild.

Stala je i odmerila prisutne, a Dirk Koneli se zablenuo u njenu pojavu kao da je ugledao nebeskog anđela. I njegov pajtaš Toni Henson je rado-znalo odmerio udovicu.

Mariza Vejkfild bila je punačka žena, ali još uvek skladne figure i lepuškastog lica na kome godine nisu uništile sve tragove nekadašnje lepote. Imala je finu glatku kožu, zelene oči ispod visoko uzdignutih obrva i gustu kosu ovlaš skupljenu u punđu.

Zastavši za tren, počela je lagano da silazi, ne primećujući barmenove očajničke pokrete. Bila je ljuta zbog ranog buđenja i spremna da propisno izriba ove izgrednike, a zatim da pozove šerifa i predloži da im pokaže put iz Vinfilda.

Čak Barton koji je stajao na ulazu za tren ju je odmerio, a onda nastavio da posmatra ulicu. Ali, zato je Blejk Veston ustao i ćutke je sačekao da siđe.

Žena je za tren zastala ugledavši pred sobom to mrko i neobrijano lice. Njen bes je u sekundi splasnuo, jer je odmerila i ostale na kojima nije našla ništa sem hladnoće i neprijateljstva. Ipak, uspela je da suzbije strah koji je pretio da je obuzme.

– Šta znači ovo pucanje u mom hotelu? – upitala je isprisivši se. – Ko ste vi?

– Ja sam Blejk Veston, vama na usluzi! – odvratio je, ne bez otvorene podrugljivosti u glasu.

– Možete da bude ko god hoćete, ali nemate pravo da ovde... – počela je udovica Vejkfild, ali nije uspela da završi rečenicu.

– Zaveži, matora! – prekinuo je Blejk prilično grubo.

Mariza Vejkfild je prebledela. U ovako nešto nije mogla da poveruje... Da li je to rekao njoj? Tek tada joj je palo na pamet da je na njenoj strani samo barmen Forli i osetila se bespomoćnom. Nije bilo gostiju, bilo je tako tiho, pa nije mogla da očekuje pomoć ni od koga.

– Šta hoćete? – upitala je, ustuknuvši za korak.

– Mi smo od sada vaši zaštitnici, gospođo. Časna, oprobana zaštita – kazao je Blejk uz osmeh.

– Zaštita... Od čega? Zašto bi me neko štitio? Meni ne preti nikakva opasnost! – žena ga je iznenađeno pogledala.

– Zaštita od raznih nezgoda, palikuća, siledžija i ubica. Dakle, došli smo da vas štitimo. Neće vas mnogo koštati, svega nekih desetak hiljada dolara.

Mariza je razrogačila oči. Ponešto je shvatila, ali ne sasvim.

– Vi ste poludeli! – nasmejala se nervozno. – Kakvih deset hiljada dolara! O čemu govorite?

– Ova ženica je malo gruba i izgleda da voli puno da priča – dobaci Henson smešeći se.

Blejk klimnu glavom.

– Primetio sam da se dopada našem Koneliju. Možda će je on malo omekšati? – zlorado se nasmejao.

– Ne shvatam – bunila se žena praveći se da nije čula Blejkovu primedbu. – Kome bi palo na pamet da zapali hotel? Ili da ubija ovde, pred ljudima! Toga nije bilo...

– Ali može da bude! – upozorio je Blejk.

– Ne verujem – odvratila je žena, već malo ohrabrena. Zaboga, bio je dan i neko će morati da svrati na čašicu. Šerif Džoš Stoun će morati da bude obavešten o svemu ovome.

Zavladala je tišina. Veston je pogledao u Konelija i Hensona.

Oni su shvatili znak i krenuli na različite strane.

Koneli je uzeo veliki sto, podigao ga uvis i bacio na prozor. Onda je prsnulo kao grom...

Mark Forli se instinktivno sagnuo kao da je očekivao da će sto poletetiti na njega. Što se tiče udovice Vejkfild, ona je bila toliko iznenađena da je stajala kao skamenjena, zanemela.

Toni Henson je dohvatio lampu sa stuba, razbio staklo i prosuo petrolej po podu. Zatim je mirno kresnuo palidrvce.

Žena se tek tada prenula.

– Ne! – povikala je. – Šta to radite?

– Pokazujem kako će to izgledati ako budete bez zaštite – cinično se nasmejao.

Dirk Koneli je podigao drugi sto i okrenuo se prema šanku. Ovoga puta je ciljao na boce sa pićem.

Mark Forli je zapanjeno posmatrao šta se dešava.

– Ne! – viknula je Mariza Vejkfild i zgrabila Blejka za ruku. – Reci mu da ostavi...

– Ne čuje baš najbolje – dobacio je ovaj i slegnuo ramenima.

A tada je ponovo tresnulo!

Na desetine flaša i praznih boca sručilo se na pod, a miris viskija ispunio je prostoriju. Onda je veliko ogledalo jednostavno skliznulo na-dole i završilo među flašama.

Mark Forli je uspeo da umakne prvom razornom hicu, ali ne i komadićima stakla. Jedno staklo je zalutalo do njegovog čela i lice mu se za tren oblilo krvlju...

Žena je prekrila lice rukama, snažno tresući ramenima.

– Nemam toliko novca... – zaku-kala je.

– Koliko imate? – pitao je Blejk neumoljivo.

– Možda šest hiljada...

– Onda donesite! – presekao je. – Ostatak očekujem popodne. I još nešto: od danas smo ortaci! Vi radite i dalje, ali sedamdeset posto pripada meni!

Ona skloni šake sa lica, zureći u njega kao u avet.

– Sedamdeset... posto...

Za to vreme, Blejk je dao znak Koneliju koji se uputio prema trećem stolu.

– Hej, Koneli! – poderao se. – Ostavi taj sto i otprati udovicu u sobu! I pazi da ne pobegne kroz prozor...

Ovaj se grleno nasmeja i pohita za ženom.

U tom momentu, Čak Barton se oglasio sa ulaza.

– Neki čovek trči ovamo, Blejk!

Ovaj klimnu glavom.

– Mislim da znam ko je u pitanju – odvrati i ponovo sede na svoje mesto za stolom blizu šanka. – Možda će hteti da popije nešto sa nama?

* * *

U gradiću kao što je Vinfild, pucnji u rano jutro nisu mogli proći neza-paženo, bar što se tiče šerifa Džoša Stouna.

Čuvar zakona se taman spremao da pođe na železničku stanicu da bi sačekao voz i video ima li sumnjivih pridošlica. Baš kada je hteo da pri-čvrsti opasač, čuo je prvi pucanj i žurno izašao na trem.

Ulica je, nekim čudom, bila pusta što je bilo veoma neobično u to doba. Kao da se život najednom sklupčao između zidova i spremao se da osta-ne tamo dobar deo dana.

Džoš Stoun je osluškivao ne bi li ga ponovljeni pucanj odveo na pravo mesto. Međutim, svuda je vladala tišina...

Čovek sa zvezdom imao je blizu pedeset godina, bio je srednjeg ra-sta, širokih ramena i dugih ruku. Uzano lice velikih obraza i čelo bili su izbrazdani borama. Spletovi mo-drih vena šarali su mu slepoočnice i ruke, ali u njemu je bilo još snage i hitrine koje je sačuvao uprkos bur-noj prošlosti.

U gradu se pričalo se da je nekada bio sa one strane zakona, ali nikoga nije bilo da tako nešto potvrdi, pa je sve ostajalo samo na glasinama.

Dobro je obavljao svoj posao, s ob-zirom da ga je počeo u teškom peri-odu u gradu, za vreme strahovlade braće Džeferson. Oni su dani-ma terorizali grad i njegove stanovnike, a onda je u Vinfild dišao savezni šerif sa svojim zamenikom Džošom Stou-

nom. Došlo je do obračuna u kome su predstavnici zakona nadmoćno pobedili, a građani Vinfilda nisu održali izbore za šerifa, već su zamolili Džoš Stouna da sa njima ostane i štiti zakon u gradu.

On je pristao i u gradu je počelo lakše da se diše.

Od tada je prošlo punih devet meseci. Grad je dobro funkcionisao i živelo se normalnim životom. U međuvremenu, Džejms Garison je na svom imanju otkrio zlatnu žicu i počeo da kopa. Uglavnom je radio bez mnogo buke, lično nadgledao radove i najčešće izbegavao direktne odgovore o pronađenoj količini zlata. Međutim, ljudi su nagađali svašta, slažući se u jednom – da Garisonu dobro ide. I on sam je doprineo tom mišljenju. Naziđao je novu kuću na sprat na kraju grada, sa divnom terasom i potkrovljem. Kuća je bila okružena cvećem, drvećem i visokom ogradom i privlačila je pažnju sugrađana. Pored toga, često je putovao u Vičitu sa oružanom pratnjom.

To je moglo da znači samo jedno: Garison je svoje zlato smeštao u mnogo sigurnije trezore od onih u banci Bena Šeldona.

Naravno, bankar tako nešto nije mogao da podnese i nekadašnji prijatelji prestali su da govore i postali neprijateljski nastrojeni jedan prema drugom. Šeldon je, na primer, širio priče o Garisonovom zlatu misleći da će tako privući bandite i avanturiste svih vrsta kako bi njegovom protivniku smrsili konce.

Što se tiče druge strane, Garison je javno tvrdio da se sve Šeldonove

kase mogu otvoriti vrlo jednostavno, malim prstom i da u njima nije bezbedno čuvati ni jedan jedini dolar!

Ali, to je bio deo gradske svakodnevnice i nije mnogo brinulo šerifa Stouna.

Kada je odjeknuo drugi prasak, bilo je jasno da pucnjava dolazi iz hotela „Palas”. Uzdahnivši, šerif je pritegnuo opasač i krenuo.

Uskoro se pred njim pojavio sedlar Džejk Bredford, usplahirenog pogleda.

– Šta se to čuje, šerife? – upitao je uplašeno.

– Ostanite ovde – dobaci Stoun – i ne dižite buku.

On je nešto progundao, ali se poslušno vratio do ulaza svoje sedlarske radnje. Naslonio se na dovratnik i sa zebnjom posmatrao šerifov odlazak prema hotelu.

Sluteći veliku nevolju, Džoš Stoun je ubrzao korak. U trenutku mu se učinilo da ga neko vreba iz ulaza, ali to je trajalo samo tren. Ipak, iskusni Stoun je lagano izvukao svoj službeni „kolt” i odgurnuo pokretna vratanca.

Ušao je u salun hotela i ugledao za stolom tri stranca. Izgledalo je da nema više nikoga... Ili je to bilo samo prividno?

Mark Forli je stajao za šankom, bled, oborene glave.

Šerif osmotri Blejka Vestona i shvati da je negde već video to lice. Zatim je spazio oboreni sto, parčad stakla i osetio miris viskija. Nema sumnje, pomislio je, ovde se desilo nešto što je trebalo ispitati.

– Forli – obratio se barmenu, ne ispuštajući strance iz vida. – Ko je pucao? Šta se desilo?

Blejk Veston se okrete i osmotri ga.

– Mnogo pitanja u rano jutro, šerife. Što se tiče pucanja, taj mršavko sigurno nije. Prema tome, ostajemo samo nas trojica – provocirao je.

Džo Stoun ih je redom odmerio.

Tada se začula škripa stepenica na čijem se vrhu pojavio Dirk Koneli, ras-kopčane košulje, zajapuren i dobro raspoložen. Oči su mu se caklile, a na licu mu se video ponosni osmeh. Silazeći, zakopčavao je opasač tako da nije ni primetio šerifa Stouna.

– Gospođa se malo nećkala – dobacio je Hensonu koji se cerio – ali sam joj se na kraju dopao.

– Tebi nijedna žena ne može da odoli, Koneli! – dobacio je Blejk.

Govorili su glasno, šalili se i uopšte nisu obraćali pažnju na šerifovo prisustvo. Tek kada je praznom prostorijom odjeknuo metalni zvuk oroza, Dirk Koneli je zastao i napravio ružnu grimasu. Naravno, nije bio oduševljen prisustvom čoveka sa zvezdom kraj ulaznih vrata.

– Uhapšeni ste! – zagrmeo je Stoun.

Ali, to na Vestonove momke nije ostavilo nikakav utisak.

– Da vidimo kako ćete to izvesti, šerife – podsmehnuo se Henson.

Stoun je grčevito razmišljao. Nešto svakako nije bilo u redu pošto su ovi lupeži bili tako samouvereni. Nešto se krilo iza te ležernosti, slutio je... Ali šta?

Šum iza njegovih leđa dao mu je do znanja da je bio u pravu i da je jeftino naseo. Već sledećeg trenutka

osetio je na leđima tvrd dodir revolverске cevi.

– Ne izigravaj heroja, šerife! – opomenuo ga je Barton. – Ove sprave lako okidaju!

Stoun je još uvek držao revolver u ruci, iako je znao da je oklevanje moglo samo da mu naškodi.

– Opasno je potegnuti oružje na predstavnika zakona... – počeo je šerif, ali je brzo bio prekinut.

Veston je lagano ustao, prišao mu svega na korak i drsko mu se uneo u lice. Zatim je pružio ruku i strgnuo mu zvezdu sa košulje.

– Od sada više nisi predstavnik zakona – dobacio je sarkastično i, udarivši ga po šaci, izbio mu revolver.

Zatim ga je odgurnuo u stranu, ne prestano se cereći.

Mark Forli je osetio kako ga podilaze ledeni žmarci. Pretpostavio je kako je šerifu, ali nije znao na koji način da mu pomogne.

U međuvremenu, Dirk Koneli je izvadio iz džepa svežanj zelenih novčanica i stavio ih pred Vestona.

– Prebroj! – naredio je ovaj strogo Hensonu.

Za to vreme šerif se prisetio Blejkovog lika. Video ga je na požuteloj, izbledejoj slici sa poternice. Nije se sećao kako je tačno glasio tekst, ali se sećao da je pisalo „živ ili mrtav”.

Očigledno, bio je itekako živ!

Podigao je glavu i pogledao u Forlija koji mu je davao nekakve znakove. Iako se trudio, nije mogao da shvati šta barmen želi. Toni Henson je prebrojao novac i pružio ga Blejku.

– Ima šest hiljada – rekao je.

– Čiji je to novac? – upitao je šerif kod koga je, bez obzira na situaciju, ipak prevagnulo pitanje dužnosti.

– Naš – odvrati Blejk mirno. – Mi ćemo ubuduće biti zaštitnici ovog hotela, a ovo je akontacija za ortakluk.

– Ortakluk?

– Baš tako, šerife. Imaš li nešto protiv?

Stoun ljutito odmeri bezobraznika.

– Nećete daleko stići s tim... – progundao je. – Ljudi će se....

– Kakvi ljudi, šerife? – dobaci Blejk ironično. – Ovo je, koliko sam ja obavešten, a u to sam se i lično uverio, grad plašljivaca i slabića.

– Da, grad kukavica – ponovio je Koneli i tako snažno udario šerifa da je ovaj pao.

Toni Henson se grohotom nasmeja. Bila je to zaista smešna situacija: šerif Vinfilda pao je kao pokošen.

Ali, nije dugo ostao na podu.

Veoma brzo se podigao, spreman da prihvati tuču. Međutim, i sam je toga bio svestan, protiv pet „koltova” njegove šanse su bile ravne nuli.

Za to vreme, Mark Forli je lagano zavukao ruku ispod šanka gde se nalazila puška. Suvonjavi barmen zapravo nije bio nikakav junak, ali je znao da mora izboriti slobodu za sebe i šerifa. Ako je iko u Vinfildu imao snage i hrabrosti da se upusti u borbu sa banditima, to je bio šerif Džoš Stoun.

Bio je oprezan i lagano je pomerao ruku. Najzad je Forli uhvatio glatki kundak i lice mu se jedva primetno zgrčilo. Ali, njegov pokret je spazio

šerif i na licu mu se pokazala zabrinutost.

– Ne.... nemoj! – izletelo mu je.

Ali, već je bilo kasno. Smrtna presuda za Marka Forlija je donesena.

Naime, Henson je s prezriviim izrazom opalio u pravcu hrabrog barmena. Nije ciljao naročito tačno niti se trudio da ga onesposobi. Ipak, sve se dogodilo munjevito i Mark Forli je ispustio oružje, a glava mu je klonula na šank. Odmah zatim, njegovo mrtvo telo srozalo se na pod.

Stoun je napravio pokret kao da će pohitati prema njemu, ali mu je Barton uperio oba „kolta” u stomak.

– Nismo ti još olabavili lanac, šerife! – dobacio je cereći se.

Ne hajući za uperene cevi, čuvar zakona iz Vinfilda je odgurnuo uobraženog mladića od sebe. Bartono-vo lice u trenu se oblilo crvenilom.

Veston je opazio ubilački sjaj u mladićevim očima, ali nije uspeo da ga spreči. Već u sledećem trenu momak je povlačio oroz pucajući direktno u šerifova leđa!

Blejkova pesnica stigla ga je tek posle trećeg hica: pao je dole, ispalivši dva kuršuma pored sebe, u pod.

Telo šerifa Džoša Stouna ležalo je mirno i nepomično, sa dve velike crvene mrlje na košulji.

Blejk Veston je zamišljeno opkoračio šerifovo telo.

– Šta je, tu je – rekao je sa uzdahom. – U stvari, baš me briga za nje-
ga – dodao je mirnije. – Ali, mrtav šerif nešto znači.

– A šta to? – upita Henson.

– Skraćuje nam boravak ovde i povećava cenu naših glava. Moje po-

gotovo – značajno je pogledao svoje ortake.

Toni Henson prebaci ugašeni opušak u drugi kraj usta.

– Ne vidim mnogo svedoka – rekao je.

Veston zavrte glavom.

– To nema veze. Kada ljudi u gradu vide da ga nema, znaće šta se desilo. Svejedno, neka ga Meriot i Koneli pokopaju i bežimo – dodao je i prišao ulazu u salun.

Ulica je počela da se ispunjava ljudima. Svi su gledali prema „Palasu“, a niko se nije usuđivao da krene prvi. I dok su Koneli i Meriot vukli šerifovo telo prema šanku i dalje, u kuhinju, Veston se zadovoljno smejuljio.

Ovi u Vinfildu su obična plašljiva rulja koja je mogla da korača samo iza šerifa. Ali neka, nasmešio se cinično, zapamtiće oni Blejka Vestona!

* * *

Sedlar Džejk Bredford bio je poslednji koji je razgovarao sa šerifom i koji je pouzdano znao da je čuvar otišao baš u „Palas“. To je svima i rekao, pa su građani bili krajnje zabrinuti.

Sada je bio na čelu gomile koja se, korak po korak, približavala strancu koji je stajao na tremu.

Veston ih je ravnodušno čekao, oslonjen o stub.

Ljudi su pričali među sobom pitajući se šta se dešava, ali sa svakim korakom bliže „Palasu“, žamor se polako utišavao.

Kada su prišli dovoljno blizu, sedlar raširi ruke i ljudi zastadoše.

Sada su bolje videli strančevo lice koje im nije ulivalo nikakvo olakšanje. Da su mogli, mnogi bi se sada povukli. Međutim, ostali su, jer je radoznalost bila jača.

– Ko ste vi? – upitao je Bredford. – Ko je pucao? Gde je šerif?

Blejk ih je prvo dobro odmerio, a onda se nakašljao.

– Barmen je pucao – kazao je otegnuto. – Nije hteo da nas usluži pa smo to morali da uradimo sami. Onda se on strašno naljutio i pripucao.

– Gde je šerif? – upitao je Vesli Hikam, vlasnik konjušnice.

– U tome i jeste nevolja – nastavio je Blejk istim tonom. – Barmen je nepažnjom pogodio šerifa i nažalost. Pa... ubio ga je... – dodao je, tražeći na licima ljudi bilo kakav vidljiv znak sumnje. – Eto šta biva kada se nevešti ljudi dokopaju oružja – dobacio je tobože žaleći.

Ljudi su stajali i nemo zurili u stranca. Bilo je jasno da mu nisu verovali, ali niko se nije usudio da to glasno kaže. Konačno se Hikam osmelio da progovori.

– Ako je tako, onda Mark mora biti pritvoren do suđenja. Okružni sudija dolazi...

– Šteta što za njega neće biti posla – prekide ga Veston. – Znate, vaš barmen je takođe mrtav. U samrtnom ropcu šerif je opalio iz pištolja i ubio ga na mestu. Neverovatna slučajnost... Da nisam video svojim očima, ne bih poverovao u tako nešto.

Ljudi su stajali nepomični i zaneli. Ipak, Bredford skupi hrabrost i upita:

– Ko ste vi? Gde je udovica Vejk-fild?

Veston se nasmešio i prstima popravio nabore vratne marame.

– Moj ortak se trenutno odmara – kazao je sa dosadom u glasu. – Inače, sve će i dalje biti u redu. Pozivam vas na veliku zabavu koja će se održati večeras. Samo da znate, svi imaju po jedno besplatno piće!

– Vi ste ortaci? – procedio je Hikam.

– Da, od jutros. To je novost. Razidite se sada, potreban mi je svež vazduh.

Istoga časa su se pomerila drvena vrata i četvorica bandita mračnih lica pridružiše se vođi. Izgledali su kao čopor zlih vukova koji jedva čeka neki znak da krene u napad.

Ljudi su to osetili i ćutke se povukli sa zebnjom u srcima.

– Blagi bože.... – prošaputao je konjušar. – Šta se ovo desilo?

Naravno, niko nije mogao da mu odgovori.

Ali, svi su slutili najgore.

* * *

Bankar Ben Šeldon spavao je celo jutro dubokim snom. Do pola noći je sređivao neke račune, pa nije ni bilo čudo da je prespavao pucnjavu i probudio se tek nešto posle osam sati.

Ustao je iz kreveta i pogledao na zidni sat. Čudno, pomislio je, u ovo doba uvek je čuo žagor ispod prozora i tada mu je bilo najslađe da se protegli i ostane u krevetu još koji

minut. Zato je širom otvorio prozor i pogledao na ulicu. Bila je sasvim pusta!

Ben Šeldon je odjednom izgubio volju za udisanjem čistog vazduha i protezanjem. Prva pomisao bila je njegova banka! Ošamućen neobičnim prizorom opustelosti, jedva je pronašao pantalone i počeo da se oblači.

Bankar je bio gojazan čovek srednjih godina, tek prevalio četrdesetu. Ugodan život i novac kojim je raspolagao pretvorili su ga u džentlmena, pomalo nadmenog, ugojenog i za Vinfild previše elegantnog.

U kancelariju je išao utegnuto u crni frak, sa belom košuljom i crnom leptir mašnom, u sjajno izglacanim čizmama ručne izrade. Težak zlatni lanac džepnog sata visio je u blagom luku sa obe strane ljubičastog prsluka.

Sada nije imao vremena da se zadržava pred ogledalom kao što je to obično činio. Žurio je, pošto su ga obuzele crne slutnje.

Banka koju je nasledio od oca bila je centar njegovog života i poslednjih nekoliko godina sve ostalo potisnula u drugi plan. Ima vremena za žene, piće i zabavu, govorio je sebi i pored svog bogatstva neprestano razmišljao samo o jednoj stvari: kako da upropasti Džejmsa Garisona. To ga je toliko okupiralo da je sam sebi nekoliko puta obećavao kako će prestat s tim. Ali, sve je bilo uzalud.

Pozvao je slugu, ali nije bilo odgovora. Tek tada se setio da Volter oko osam odlazi da nahrani konje i pripremi laku kočiju. Pomalo nervo-

zno je provukao prstima kroz kosu i izašao na ulicu.

Iznenadeno je zastao ne mogavši da se sabere. Šta se to dešava u gradu? Kako je moguće da nema baš nikoga na ulicama?

Berbernica Martina Metloka nalazila se u istom redu kuća kao i njegova banka. Šeldon je prišao vratima želeći da uđe, ali sve je bilo zaključano. Nekoliko trenutaka je zbunjeno stajao, a onda žurno produžio. Što je dalje koračao, konstatovao je da su gotovo svi prozori i vrata zastrti zavesama, čak oni koji su uvek bili otvoreni i nalazili se na stranama okrenutim suncu.

Pred „Palasom” je ugledao pet osedlanih konja vezanih za gredu. Za tren je zastao, ali iznutra se nije čuo nikakav šum. Sada već van sebe od brige, požurio je prema banci. Ugledao je dobro poznati natpis, stubove na tremu, prozore okovane čvrstim, čeličnim rešetkama.

– Gejb! Hamerse! – pozvao je svoje službenike još sa vrata i uleteo unutra kao da ga neko progoni.

Dočekala ga je tišina.

Iza dugačkog pulta sa šalterima ugledao je dva svoja blagajnika ukočenih izraza lica. Stajali su kao zakucani za pod, držeći ruke na ivici pulta. Nisu mu uzvratili na pozdrav niti se na bilo koji način pomerili.

– Šta se to dođavola...

Ben Šeldon nije stigao da završi rečenicu pošto su se vrata iza njega sa treskom zatvorila, a on je tek tada postao svestan prisustva još nekih ljudi.

Bojažljivo se okrenuo i prvo što je opazio bilo je lice Blejka Vestona pored koga su stajali Toni Henson i Čak Barton. Obojica su držali koltove u šakama.

– Pljačka... – izustio je i pomislio na šerifa Stouna. Čuvar zakona je morao da uoči strance u gradu i da ih prati. A gde je on? Nema ga, ne pazi i ovi se sada u njegovoj banci ponašaju kao kod kuće.

Blejk se zagledao u Šeldonov kaput, opipao mu leptir mašnu, povukao ga za kragnu i iskezio se.

– Gde držiš ključ? – upitao je glumeći ljubaznost.

Šeldon je zatreptao, praveći se da ne razume.

– Kakav ključ? – upitao je hrapavim glasom.

– Ti si gazda ove banke, zar ne? – dobacio je Henson i snažno ga povukao za nos. Pritom ga je stegao tako čvrsto da su Šeldonu pošle suze na oči.

Onda ga dočekao Blejk, povukao ga prema sebi, a zatim ga udario ivicom šake po vratu. Bandit nije bio nimalo nežan i nesrećni bankar je jauknuo.

– Šta hoćete od mene? – zastenjao je pokušavši da se uspravi.

– Ključ od kase. Tvoji ljudi su rekli da ga samo ti imaš – objasnio mu je Blejk.

– Ko ste vi?

– Delegacija za bezbednost – naručio se ovaj, a u očima mu je blesnuo opasan sjaj. – Ako se nadaš da će ti šerif uskoro zakucati na vrata, zaboravi. Možete se ponovo videti samo na onom svetu!

Zatim ga je ponovo udario i Ben Šeldon se prostro koliko je dug. Malo je dodao i uvek nervozni Henson, šutnuvši ga vrhom čizme u rebra.

On poče još bolnije da ječi i da se previja. Više nije ličio na uglađenog i otmenog gospodina koga su svi u gradu gledali sa zavišću i strahopoštovanjem. Sada je bio samo uplašeni i isprebijani čovek koga je od smrti delio samo jedan mali, račvasti ključ u unutrašnjem delu kaputa.

Henson je ponovo zamahnuo.

– Ne... – zacvileo je bankar i podigao ruke kao da se predaje.

– Izgleda da se odobrovoljio – iskezio se lupež.

Drhtavim rukama Ben Šeldon je najzad pronašao ključ ispod kaputa i na kolenima odbauljao do velike kase. Što se Vestona tiče, on je više gledao u čelična vrata nego u bankara.

Za to vreme, Dirk Koneli je lenjim pokretima praznio fioke ispod pulta i trpao metalni i papirni novac u kožne torbe.

Plen nije bio naročito veliki, ali Veston je očekivao lavovski deo iza čeličnih vrata koja su se teškom mukom otvarala.

I vrata su se najzad otvorila...

– Prokletstvo! – povikao je Blejk odbacivši bankara u stranu i gurnuvši ruku u pregrade.

Istovremeno se i Henson uozbiljio, jer je gledao Vestona kako mršteći se, gužva u rukama hrpu nekih papira i svega dva– tri tanja svežnja novčanica.

– Priznanice, obveznice, gluposti... – mrmljao je Blejk ljutito.

– Šta je ovo? Kome ti podvaljuješ, bankarčiću?

Šeldon se povuče nazad želeći da izbegne udarac koji mu je sledio.

– Nema više... – promrmljao je tvrdoglavo, iako se kupao u znoju, pomalo drhtao od straha i bio svestan da je na ivici smrti. Ipak, tvrdoglavost je još tinjala u njemu i pored najveće opasnosti.

Veston mu je prislonio cev na čelo i od tog hladnog stiska sav se stresao.

– Dakle? – čuo je pokraj uha neumoljiv glas.

– Ne... nema ništa...

Blejk se besno odmakao.

– Koneli! – pozvao je svog snagatora.

Stolica je zaškripala i ćelavi bandit je prišao gazdi, čvrsto stiskajući uz put šake.

– Obradi ga – dobaci Veston pokazujući na bankara.

Koneli je zgrabio Šeldona, okrenu ga na drugu stranu i počeo da mu zavija ruku u ramenu i to lagano, sa uživanjem.

Bol je rastao svakim sekundom i srčani bankar je trpeo koliko je to bilo moguće. Ali, činilo mu se da neće moći još dugo da izdrži...

Iznenada se začulo kucanje na vratima i njegove muke za trenutak prestadoše. Bez obzira na ono što je čuo od bandita, ipak se ponadao da je šerif.

Na njegovo razočaranje ugledao je jednog od njihovih. Bio je to Kris Meriot koji je proturio glavu kroz vrata tražeći Blejka.

– Šta je? – doviknu mu vođa koji je bio iza šaltera.

- Neki stranac se pojavio na ulici
- dobacio je Meriot.
- Kako izgleda?

Ovaj slegnu ramenima. Izgledalo je da ne može da nađe prave reči kojima bi opisao pridošlicu.

- Pa... nisam još video sličnog
- procedio je. – Nosi tamno odelo, belu košulju i jaše neobičnog konja. Čini se da spava u sedlu.

Veston nabra obrve.

- Ostani napolju. Ako se bude mu-
vao ovuda, znaš šta treba da radiš!

Meriot klimnu glavom i izgubi se.

Dirk Koneli je nastavio svoj posao i tako snažno zavrnuo ruku bankaru, da je ovaj glasno zaurlao.

- Popusti malo, Koneli – dobacio je Blejk. – Zar ne vidiš da je čovek zaustio nešto da nam kaže?

I zaista, bankar se doteturao do kase, a na licu su mu se mogli pročitati očaj i gnev. Nepovređenom rukom je napipao neko ispupčenje sa strane i pred iznenađenim Vestonom jedna od pregrada je odmah ispala iz ležišta.

- Neverovatno! – promrmljao je Toni Henson, zadivljen.

Čim je pregrada spala, u međuprostoru su se pojavili svežnjevi dolara poredani vertikalno i uredno povezani kanapom.

- Vidi ovo! – uzviknuo je Blejk trijumfalno.

Dirk Koneli je odmah počeo da uzima manje paketiće novčanica i trpa ih u torbe.

Ben Šeldon je tupo gledao u razbojnikove ruke koje su praznile tajnu pregradu za koju nisu znali čak ni njegovi najbliži saradnici. Nije

mu bilo lako, ali ništa drugo mu nije preostajalo. Trenutno će im dati ono što traže, a kasnije će sačekati bolju priliku da povрати svoj novac.

- Do večeras nabavi još! – prosik-
tao je Veston. – Sigurno lažeš da nemaš više! Šta je pedest hiljada dolara za jednu banku? Sakupi još toliko ako hoćeš da živiš. Inače...

Šeldon je buljio u lupeža, uopšte ne shvatajući šta mu govori. A onda mu je nešto palo na um tako da se za tren nasmejao.

- Ako više volite zlato – nastavio je hrapavim glasom – onda idite kod Džejmsa Garisona!

Međutim, to nije ostavilo naročiti utisak na Blejka.

- Ne brini, bankarčiću! I on je na spisku – dobacio je odmeravajući težinu kožnih torbi preko ruke.

I to je bilo poslednje što je bankar čuo pre nego što su ga još jednom udarili čizmom i izbacili na ulicu. Pao je preko stepeništa u suvu, žućkastu prašinu, pod sunce koje je nemilosrdno pržilo.

Kao i pre desetak minuta, ulica je bila pusta. Ipak, Šeldon je znao da ga ljudi prate, odnosno, da ga posmatraju iza zavesa procenjujući mu svaki pokret. Sad ga gledaju poniženog i bez išta i pri toj pomisli on oseti veliku nelagodnost. Štaviše, došlo mu je da zaplače od muke i poniženja!

Tada je začuo dobro poznati zvuk kočije. Njegove kočije!

Kola su pravila mali polukrug preko ulice, sve dok se nisu zaustavila ispred banke. Na sedištu je, upara-

đen i elegantan kao i uvek, sedeo njegov batler Volter Beker.

Volter je bio pravi Englez koji je već godinama živeo ovde, ali je još uvek ispoljavao manire pravog džentlmena. Čim ga je ugledao, zaustavio je kola i pomogao mu da ustane. Nekim čudom, u ruci mu se odmah posle toga našla četka i on je počeo da skida prašinu sa Šeldonovog kaputa.

Bankar se neljubazno oteo.

– Pusti sad to, Voltere! – procedio je idući prema kolima. – Zašto si došao? – upitao je otvarajući mala vratanca kraj sedišta.

Volterovo lice bilo je kao maska.

– Zaboravili ste kravatu, ser, pa sam hteo da vam je donesem.

On besno izusti neku psovku i sa uzdahom se spusti na sedišta.

– Ne želim da idem kući! – povikao je očajnički.

– A kuda želite, ser?

– Bilo kuda... Hteo bih da razmislim o... o svemu. – odvratio je, neprestano zureći u vrata banke.

– Koliko su odneli, ser? – prekide ga Bekerov glas iz razmišljanja.

On škripnu zubima.

– Sve – odvratio je skrušeno. – Sve... I još mi skoro polomili ruku.

– Divljaci! – prokomentarisao je Beker. – Za vašu informaciju, šerif je mrtav, ser.

– Mrtav? Kako to? – zapanjio se Šeldon.

– Banditi kažu da ga je ubio barman, ali svi znaju da su tako nešto uradili baš oni.

– Šta si još saznao dok si dolazio?

– Pa... ljudi su zaplašeni i kažu da ovo može da bude i gore od nekadašnjeg terora braće Džeferson. Ovih ima petorica i ne zna se koji je gori.

To je tačno, pomisli bankar, sa zebnjom se pitajući gde da nabavi još pedeset hiljada dolara do večeras, jer je bilo izvesno da će ga banditi ponovo potražiti.

* * *

U „Probušenom dolaru” vrilo je kao u košnici. Nakon jutrošnjih događaja, građani Vinfilda su se okupili, da prokomentarišu šta se dogodilo.

Svako ko je ušao u salun imao je svoju verziju priče o Blejku Vestonu i događajima koji su se odigrali u Vinfildu.

Iza odškrinutih kuhinjskih vrata, plavokosa Ket Kolins je sa urođenom ženskom radoznalošću osluškivala glasove sa druge strane. Činilo joj se da su na nju svi zaboravili. I pored svega što se desilo, bila je zadovoljna što u gradu sada ismejavaju i zastrašuju one koji su to isto njoj redovno činili.

U salunu su svi bili sugrađani, osim jednog novog gosta koji se povukao u najudaljeniji ugao i tamo polako ređao karte ispijajući brendi.

Gazda Džek Vilis stajao je iza šanka. Skoro je zaboravio došljaka sa ledenoplavim očima koji je u prolazu naručio piće i seo za sto.

U stvari, ljudi su bili previše okupirani svojom nevoljom da bi poklonili pažnju visokom i elegantnom strancu u tamnom odelu. On očigledno nije pripadao banditima i samim tim

izgubio je značaj u očima uplašениh, zbunjenih i ošamućenih građana Vinfilda.

Pored šanka je bila gužva. Tamo su stajali i govorili gotovo u isti glas Vesli Hikam, debeli vlasnik konjušnice, sedokosi sedlar Džejk Bredford, berberin Martin Metlok i oružar i trgovac, Ficroj Grin.

Džek Vilis je slušao različite priče, pa tek onda stvarao sopstvenu sliku o događaju, zadržavajući zaključke samo za sebe.

Ipak, prva tura pića stigla je na njegov račun, a zatim su došle sledeće. Ljudima je viski popravio raspoloženje i donekle razvezao jezike tako da im se sledeći dan učinio manje strašnim.

U priči je prednjačio Džejk Bredford koga je u jednom trenutku opomenuo Ficroj Grin, dobacujući mu u šali kako bi trebalo malo da se umiri.

Međutim, Bredford nije odustajao.

– Šta je, ljudi? – pitao je mirno. – Samo sam pričao o onome što mi se desilo.

– Dovraga, valjda se u ovome gradu nešto dešava i drugima! Šta mi-sliš, šta se desilo Šeldonu?

Ovaj nije stigao ni da odgovori.

Iznenada, kao po komandi, svi okretoše glavu prema ulici kojom je prolazila bankareva kočija sa Volterom Bekerom na prednjem sedištu.

– Izgleda da je opljačkan! – povikao je Hikam.

– Nadam se da jeste! – zlobno je primetio Vilis. – Kod mene zaista nemaju računa da dođu i samo troše čizme, zar ne? Jer, šta sam ja

prema jednom Benu Šeldonu? Puka sirotinja!

– Nije sada važan Šeldon – ubacio se Bredford naglašavajući svaku reč. – Činjenica je da su ubili šerifa, a onaj ko upotrebi silu protiv predstavnika zakona, upotrebiće je i protiv svakog drugog, bolje reći, protiv svih nas!

Za trenutak je zavladao tajac. Džek Vilis se u momentu izdigao iznad svih glava i pogledao gosta u uglu. To je za ostale bio znak da budu malo tiši.

– Još su u banci – javljao je Ben Mekinli, pomoćnik kovača. – Šta li toliko rade?

– A i voz kasni... – progundao je Ficroj Grin vadeći sat iz džepa. – I to čitavih petnaest minuta!

– Izlaze! – povikao je Mekinli i svi pojuriše prema prozorima.

Sada su mogli dobro da osmotre pet došljaka surovih lica. Videli su da jedan od njih, Dirk Koneli, nosi preko ramena dve natovarene kožne torbe.

– Evo... trojica uzjahuju, a dvojica ostaju... – mrmljao je Metlok. – Izgleda da nemaju nameru da nas uskoro ostave na miru...

Svi su se žagoreći udaljili od prozora, a Vilis je dohvatio novu bocu.

Zavladala je tišina puna napetosti i iščekivanja, tišina u kojoj ljudi više nisu imali snage bilo šta da kažu jedni drugima.

Vlasnik „Probušenog dolara” nasuo je svima piće u čaše i to opet na svoj račun. Nije hteo da kaže glasno, ali na neki način mu je bilo drago što

su nastradali hotel „Palas” i banka onog prokletog Šeldona.

Prinoseći čašu usnama, Džejk Bredford je bacio pogled ka uglu gde je sedeo nepoznati došljak. U toku prethodnih pola sata više puta se okretao tamo kao da ga je privlačila neka čudna, neobjašnjiva sila. Svaki put je konstatovao da stranac izgleda kao i svi drugi ljudi, ali da u njemu ipak ima nečeg neobičnog, nečeg nesvakidašnjeg što se ne nalazi svakoga dana.

Naime, nije se radilo samo o upadljivo finom i elegantnom odelu, već više o držanju i stavu čoveka kome ni do čega posebno nije stalo i koji ni od koga ne zavisi. Iako je sedeo sasvim opušteno i mirnim, gotovo uspavanim pokretima ređao karte pred sobom, ipak je ličio na opasnog tigra koji je spreman da svakog trenutka skoči na plen.

Kovačev pomoćnik Ben Mekinli je i dalje stajao pored prozora i osmatrao ulicu. U jednom momentu izdužio je vrat i usplahireno povikao.

– Neko trči ovamo!

Svi se zgledaše, a Vilis se prvi put uplašio za svoj lokal.

– Ko je? – upitao je tiho Grin.

– Čini mi se... Kramer. Da, da, Ron Kramer! – potvrdio je Mekinli.

Ron je bio telegrafista koji je radio u maloj kancelariji na železničkoj stanici. Žurio je ulicom neprestano se osvrćući, kao da ga sa svih strana vrebaju lovci na skalpove. Kada se pojavio na ulazu u „Probušeni dolar” svi su primetili modricu ispod oka i svežu brazgotinu preko levog obraza.

Čovek je odgurnuo nekoliko ispruženih ruku i nekako se dokopao šanka.

– Dajte mi samo jedan viski – promucio je i pokazao na čašu.

Vilis mu ćutke nasu.

Začudo, ispio ju je lagano, a na kraju je umočio prst u ostatak i povukao preko rane.

Ficroj Grin se lupi rukom po čelu.

– To je ono! – povika sa olakšanjem. – Kako se ranije nismo setili? Poslaćemo poruku u Vičitu i hitno tražiti pomoć! Setio sam se toga tek kada sam ugledao Kramera. Tražićemo pomoć od tamošnjeg šerifa i...

– Kasno je za to – prekide ga Kramer mirno, brišući usta nadlanicom. – Nema više telegrafa...

Ficroj Grin mu uze čašu iz ruku.

– O čemu ti to brbljaš, Krameru?

– Pa o telegrafu, čoveče! Došli su i razlupali ga, a meni ostavili ovo za uspomenu – dodao je i pokazao na modricu i veliku posekotinu.

Trgovac se zabezeknu.

– Misliš na one strance?

– Naravno! Došli su, sve razlupali i onda odjahali prema severu.

– Zaista? Možda to znači da se više neće vraćati?

– Ne znam – odvrati Kramer i tek tada, svestan pažnje koju su mu iznenada ukazali, važno dodade: – Šta radi taj šerif?

– Šerif je mrtav – dobaci Hikam muklo.

U salunu ponovo zavlada tajac.

Stranac u uglu upravo je zapalio mirišljivu cigaru i lagano odbio dimove prema tavanici. Sada, kada se malo promeškoljio i razgrnuo peše-

ve kaputa, otkrio je dršku kolta koja se belasala u tami.

Bio je to niko drugi, do čuveni Dok Holidej!

Slavni kockar rano je krenuo železnicom iz Blekvela, ali nepredviđen kvar na lokomotivi naterao ga je da jašuci produži prema Vinfildu. Mislio je da će mu biti udobnije da nastavak putovanja čeka u nekom hladovitom salunu nego u vozu. Pored toga, nadao se da će naići na nekog partnera raspoloženog za partiju pokera.

Ali, Vinfild nije imao igrača za nje. Zato je mirno sedeo u salunu, pijuckao brendi i sa dosadom čekao voz. Pokušao je da se zabavi ređajući karte, ali su mu se loše otvarale, pa nije imao volju da nastavi. Osim toga, to je bio loš znak, odnosno najava da ga čekaju nevolje na putu.

Onda su svi pretrnuli, jer je Ben Mekinli glasno povikao:

- Dolaze, ljudi! Idu baš ovamo!
- Ko dolazi? – upita Ficroj Grin.
- Banditi!

Trgovac odskoči kao oparen.

– Na konjima?

– Ne... nego ona dvojica što su ostala. Izlaze iz „Palasa”, gledaju ovamo i idu...

Džek Vilis je pritrčao prozoru, praćen Bredfordom, Hikamom, Grinom i ostalima.

– Imaš li drugi izlaz, Vilise? – dobaci Metlok prebledevši.

– Kroz kuhinju – odbrusi vlasnik saluna i podsmešljivo ga odmeri. – Šta je? Hoćeš da bežiš? – dodao je ljutito.

Berberin mu nije odgovorio, već se uputio prema vratima. Ali kada

je pokušao da ih otvori, nije mogao. To je bilo sasvim normalno, jer ih je Ket Kolins zaključala iznutra.

– Šta je ovo? – dobacio je Metlok i počeo da lupa pesnicama o vrata. – Otvorite! Hej, učini nešto, Vilise! Vrata su zaključana iznutra. Ko je to uradio?

Ovaj se smešio u sebi, zadovoljan razvojem događaja. Ket baš kao da ga je pitala...

– Ne znam, verovatno devojka – odvratio je tobože oklevajući. – Verovatno je zaspala...

– U ovo doba?

– Pa, radila je noćas – izgovorio je spremno.

Onda su svi ponovo pritrčali prozoru, želeći da vide gde su banditi i nadajući se da će ipak uspeti da izađu.

Međutim, sve je bilo kasno.

Čak Barton i Kris Meriot već su koraknuli na trem.

* * *

Banditi su ušli u salun prezrivo odmeravajući red prebledelih lica za šankom Džeka Vilisa.

Imali su iste, drečavocrvene košulje i žute vratne marame. Mlađi, Barton, nosio je dva „kolta” u opasaču i klatio se pri hodu u stilu prevejanih revolveraša. Čutljivi i stariji Meriot bio je uvek u drugom planu.

– Ovde je izgleda živo! – dobacio je Barton. – Zabavljate se! – dodao je unoseći se ljudima u lice. Prestravljeni, oni su samo tupogledali negde u stranu i izbegavali njegov pogled.

Za to vreme Kris Meriot je stajao nešto dalje i sa zanimanjem odme-
ravao usamljenog gosta u uglu. On
je sedeo ležerno zavaljen na naslon
stolice i zagledan u karte pred so-
bom kao da ga se ni najmanje nije
ticalo ono što se oko njega događa.
Meriotu se čak učinilo da taj čudni
stranac nije ni primetio da su njih
dvojica ušli.

To nije moguće, zaključio je. Pre-
će biti da ih je neznanac ignorisao
što mu se, naravno, nije nimalo do-
padalo. A zašto se onda pretvarao?
Za tren je pomislio da je uplašen, a
onda odustao od te ideje. Stranac je
bio isuviše miran i ležeran, pa nika-
ko nije mogao da izgleda kao kuka-
vica. Ako je to bilo tačno, onda treba
pripaziti na takvog, zaključio Meriot i
okrete se na drugu stranu.

Za to vreme Barton je već prišao
šanku i pažljivo odmerio Vilisa.

– Ti si gazda? – upitao je.

– Jesam.

– Od danas će ti biti potrebna za-
štita – izgovorio je odlučno.

Vlasnik saluna razrogači oči.

– Ne razumem te.

– Ni onaj za šankom u „Palasu”
nije razumeo, pa je popio malo olova
– iscerio se. – Ja ću da te štitim od
mogućih napada, pljački, paljevine,
demoliranja i... ti ćeš to platiti.

– Ali... to je protivzakonito pošto
gradski šerif...

Glas mu je iznenada zamro u grlu,
jer ga je Barton prostrelao pogledom,
a zatim iz džepa izvadio metalnu
zvezdu i prikačio je na grudi.

– Evo ti novog šerifa! – odbrusio je
smejuljeći se zlobno.

Zatim se malo izmakao, obuhvatio
sve prisutne pogledom i izderao se.

– Svi ste uhapšeni! Stanite uza
zid, tamo!

Pošto su ga ljudi neodlučno po-
smatrali, on hitro izvuče revolvere
i počeo da mlatara rukom tamo–amo.

I nije bilo druge! Martin Metlok je
krenuo prvi, pa su za njim krenuli i
ostali.

Ali Bartonu ni to nije bilo dosta.
Ljutito se namrštivši, glasno je po-
vikao:

– A sada brzo pod sto! Svi!

Da bi potkrepio svoju zapovest,
razbesneli mladić je ispalio nekoli-
ko hitaca iznad njihovih glava. Kreč
i iverje zasuli su ljude, a opasnost
ih je poterala da budu brzi i zavuku
se pod stolove, padajući jedan pored
drugog.

Razbojnik ih je posmatrao cere-
kajući se, prezadovoljan onim što je
smislio.

– To važi i za tebe – izdrao se na
Vilisa.

– Nisi sve pokupio – javio se drhta-
vim glasom Meriot.

Čak podiže glavu. I on je već uočio
priliku u tamnom za udaljenim sto-
lom. Konačno će moći da se suoči sa
nekim ravnopravnijim, jer ga je ova
gomila preplašenih slabića podseća-
la na ovce koje beže u tor čim osete
opasnost.

Zato je vratio „koltove” natrag u
futrele i lagano krenuo prema koc-
karu.

I Kris Meriot je prilazio sa druge
strane.

– Zašto se i gospodin ne pridruži
zabavi pod stolom? – rekao je mladić

nadmeno, zaustavivši se na nekoliko koraka od Holideja. Bio je ponesen situacijom i nije uočio da je stariji i iskusniji Meriot prilično oprezan.

Ne gledajući bandite, Dok je lagano izvadio cigaru iz usta, otresao pepeo, a zatim povukao dug dim. Zatim je pažnju ponovo usredsredio na karte.

Barton je pocrveneo i besno stegao vilice.

– Gospodine, izgleda da ne čujete dobro? – rekao je gušeći se od gneva.

Holidej je podigao glavu i mirno ga odmerio. Taj pogled, leden kao dah smrti, dolazio je od neobičnih, sivoplavih očiju koje su mirno gledale sa lica kao isklesanog od granita. Te oči delovale su na Bartona kao hladni nevidljivi zrak koji ledi sve pred sobom. Ali, sada nije mogao da uzmakne.

– Možda gospodin ne želi da isprlja svoje kicoško odelo? – upitao je savladavši nelagodnost.

– U pravu si, dečko – odvrati Dok kratko. – Osim toga, ne volim vrstu zabave kakvu si zamislio.

Barton proguta „knedlu” i dodade:

– Ne vole ni oni, a ipak su tamo.

Holidej slegnu ramenimna.

– To je njihov problem. Ja se ne družim sa njima.

Mladić približu ruke drškama revolvera.

Dok je to primetio i brzo podigao ruku da ga zadrži.

– Samo polako! – upozorio ga je oštro. – Ako potegneš, može se desiti...

– Šta!? Da nećeš da kažeš da si brži od mene? – prasnuo je i pogledao Meriota. Ali, primetivši njegovu

nesigurnost i sam je splasnuo i postao manje samouveren.

– Baš bih voleo to da vidim!

– Onda pokušaj! – odvrati Holidej i ustade. – Dok se odlučiš šta ćeš učiniti, popiću jedan brendi.

Rekavši to, Holidej se laganim korakom uputio prema šanku. Bio je to smišljen potez. Videvši da ne može da izbegne obračun, hteo je da to bude odmah, čim nasilnicima okrene leđa.

Tako je i bilo.

I Meriot i Barton se istovremeno mašišu oružja, jer je u pitanju bila idealna šansa. Naravno, nisu računali sa tim da Dok ima nepogrešivi instinkt i izvanredno oko. On je u krčmarevim očima pročitao trenutak opasnosti i munjevito se okrenuo, pružajući istovremeno ruku niz telo. I pucnji su odjeknuli pre nego što su ljudi ugledali „linkoln” u njegovoj ruci.

Udarom zrna u rame i podlakticu, čak Barton je bio snažno odbačen od stola ispustivši oba revolvera i vrisnuvši od iznenadnog bola.

Što se tiče Krisa Meriota, on je svoje oružje izvukao samo do pola. Videvši šta se dešava, odmah ga je vratio u futrolu. Naravno, shvatio je da nema nikakve šanse protiv ovog đavolskog strelca.

A videvši ga kako puca, davao je malo šansi i samom Blejku Vestonu.

Barton je u padu zahvatio naslon jedne stolice i uspeo nekako da se sruči u nju. Uskoro su se na njegovoj košulji pojavili tamnocrveni pečati.

Džordžijanac je mirno okrenuo revolver oko prsta, a onda ga ubacio u futrolu.

Barutni dim polako je plovio uvis, a Džek Vilis je otresao glavom, ne verujući sopstvenim očima.

Čudesno, pomislio je u sebi, jedan demonski pokret i uloge su se promenile. Sa divljenjem je posmatrao neznanca koji je za tren oka sredio bandite.

– Odlazi! – dobacio je Holidej Meriotu. – I ne vraćaj se!

Razbojnik je kratko klimnuo glavom i bez reči zaglavio vrata. Čak Barton je ostao sam, ali bio je siguran da će njegov drugar dovesti ostale članove bande da srede ovog kicoša koji ga je tako ponizio...

– Kuda ćete? – viknuo je Džejk Bredford kada je Dok krenuo prema izlazu.

Međutim, kockar ga nije udostojio odgovora.

Ljudi su se poredali oko šanka zureći u Bartonovo lice iskrivljeno od bola. Njegovi „koltovi” ležali su na podu, ali niko nije imao hrabrosti da ih podigne.

Tada su se ponovo začuli koraci. Bio je to Holidej koji se vratio noseći u ruci lekarsku torbu.

I onda se desilo nešto što je ponovo zaprepastilo građane Vinfilda. Naime, čovek u crnom prišao je banditu i počeo da ga previja!

– Ja bih ga pustio da crkne! – dobacio je Bredford mlatarajući rukama.

Dok nije odgovarao. Iako je osetio da ga ljudi polako okružuju, nastavio je da radi svoj posao.

Berberin Martin Metlok lagano je obilazio oko Holideja i ranjenog bandita proveravajući da li stranac radi posao kako treba ili bi on mogao da se umeša i da koji koristan savet. Međutim, strančevi prsti su sve izvodili savršeno, tako da je Metlok bio iskreno zadivljen.

– Zašto ste pustili onog drugog da pobegne? – upitao je trgovac Grinljutito. – Trebalo ga je uhvatiti i obesiti!

– Tačno! – složio se Bredford. – I kakav ste vi to čovek, mister? Umesto da ih ubijete, vi ih ranjavate i puštate! A ovog ovde i previjate! Kako niste svesni šta će se posle dogoditi? Čim prezdravi, on će ponovo doći da nam se sveti.

– I to neće doći sam – primetio je Hikam.

Holidej je zategnuo improvizovan zavoj i uspravio se.

– Ko ste vi uopšte? – ponovio je Bredford nervozno. U stvari, naslutio je da ga stranac uopšte nije slušao i bio je strašno ljut zbog toga.

Ustavši, Dok ga je pažljivo odmerio, ali on nije mogao da se zaustavi.

– Pucate kao đavo, ali ste nas uvalili u grdnu nepriliku! Ne znamo šta ćemo da radimo kad...

– Ipak vam je bilo bolje pod stolom – prekide ga Holidej hladno.

– Zato se zavucite ponovo, možda ćete dobiti oproštaj!

Bredford se uvređeno isprsi.

– I sami znate da smo bili nenaoružani i...

– Sad niste – dobaci Dok istim tonom. – Strpajte ga u zatvor i spre-

mite se da dočekate ostale kako im dolikuje.

Sedlar se uzmaknu, kao opečen vatrom.

– Šalite se, mister? – upitao je. – Pa mi smo mirni građani, a ne revolveraši.

– Onda ih mirno i sačekajte – odvrati Holidej ispivši ostatak brendija.

Vesli Hikam se češao po glavi, očigledno zbunjen rečima nepoznatog.

– Nama treba neko ko će to uraditi poput vas – reče Grin u jednom dahu. – Tim bitangama treba neko ko im je dorastao i ko će ih naučiti pameti.

– Tako je – odmah se složi Bredford. – Vi biste mogli da se pobrinite za to.

– Možda bih mogao, ali to je više vaša briga nego moja – odvrati Dok rukom im pokazujući da mu oslobode prolaz. Jer, Vinfild ga se nije ticao. Čekao je samo pisak lokomotive pa da pođe na stanicu i nastavi put za Vičitu.

– Hej, mister! – povika za njim Džejk Bredford. – Pa ne možete nas tek tako napustiti!

Ali, Dok se nije osvrtao. Lagano je odvezao svog vernog Miga i poveo ga prema konjušnici Veslija Hikama.

* * *

Velika drvena vrata konjušnice bila su otvorena i Stenli Krouli je mogao da vidi stranca u crnom koji je išao pravo prema njemu. Čuo je neku pucjavu, ali nije znao šta se događalo. Uostalom, to i nije bila njegova briga. Kao običan konjušar,

imao je zadatak da se brine o životinjama i pokuša da zaradi koji cent od napojnica.

Jer, trebalo je prikupiti još nešto pored bedne plate koju je dobijao od Hikama. Ali kako kada je u Vinfildu bilo tako malo posla? I sada je bio sam, sa bradom na kolenima sedeo na slami pored boksova i čekao.

Čovek koji je prilazio konjušnici ličio mu je na revolveraša ili kockara. Samo oni mogu tako da izgledaju, pričali su prolaznici koji su svraćali u Vinfild dok im je pripremao ili rasedlavao konje.

Uzdahnuo je i pogledao u oštre gvozdene vile koje su ležale tu, na dohvat ruke. One su bile mladićevo oruđe i najbolje oružje, jer se sa njima izvanredno snalazio. Ako bi trebalo nekoga da brani... Za trenutak je zadrhtao i pomislio na devojkicu kojoj je poklonio svoje srce. Još nikada nije razmišljao o osobi do koje mu je stalo, ali sada... Istina je da nije znao sa revolverima, ali ni vile nisu nimalo bezopasne, pomislio je u trenutku.

Čim se stranac pojavio na ulazu, bez reči je skočio kako bi prihvatio uzde njegovog konja.

Naravno, iskusnom Dokovom oku bio je dovoljan samo jedan pogled da proceni s kim ima posla: ovaj mladić mu se učinio poštenim i skromnim što mu se dopalo.

– Pobrini se za njega – kazao je potapšavši Miga po sapima. – Brzo ćemo krenuti, nadam se – dodao je i spustio na mladićev dlan pet dolara.

Stenli je ispustio uzde.

Bio je ošamućen tolikim novcem da je jedva došao do reči.

– To je neka greška, gospodine – kazao je i stidljivo povukao Doka za rukav. – Tarifa je jedan dolar, ali meni je dosta i četvrt... – promućao je pružajući mu nazad novčanicu.

Ali, Dok nije ni pogledao novac. Stajao je naslonjen na dovratnik i razmišljao o tome da ovaj mladić zbog svoje skromnosti možda nikada neće ostvariti ono što želi. U izvesnom smislu on nije pripadao ovom sebičnom, grabežljivom svetu baš kao ni on sam. U tom trenutku bio mu je žao Stenlija koji će, po svemu sudeći, u životu morati da prođe dosta teških dana.

– Šta... šta se desilo u salunu? – prekinuo ga je iz razmišljanja mladićev glas.

– Ništa. Bolje reći... malo pucnjave – mirno je odvratio Dok.

– Da li... da li se nešto desilo mom gazdi? Vesli Hikam... plavokos i ima povelik stomak.

– Nikome se ništa nije desilo – ležerno je odvratio Holidej.

Momak je držao novac u šaci, još uvek u dilemi da li je njegov ili ne. U jednom trenutku podigao je pogled prema tavanu odakle je počelo da pada trunje slame i sena.

Dok je uhvatio njegov pogled i skočivši u stranu, izvukao revolver i uperio ga uvis.

– Ne pucajte! To je Ket! – povikao je mladić usplahireno.

– Nekoga kriješ? Pazi, to bi moglo da bude opasno! Mogao sam da opalim! Ko je Ket?

– Ona je moja devojka – rekao je Stenli uz uzdah olakšanja.

Džordžijanac lagano vrati revolver u futrolu.

– Gore joj je verovatno dosadno – kazao je mirno. – Pozovi je da siđe.

Malo pre toga, devojka je dotrčala iz „Probušenog dolara” i došla u konjušnicu. Čuvši pucnjavu i videvši nepoznatog čoveka koji se uputio ka štali, Stenli joj je naredio da se popne na tavan.

Shvativši da nema nikakve opasnosti, Ket je sišla odmah posle Dokovih reči, ne čekajući da je mladić pozove. Došljak je delovao prijateljski i nije osećala strah.

Sišavši dole, devojka je brže – bolje popravila suknju, namestila bluzu i izvadila slamu iz svoje duge plave kose. Stenli je brzo priskočio i nežno je uhvatio za ruku, ne skrivajući pogled pun ljubavi. Onda se odjednom ponovo okrenuo Holideju i, smeteno čupkajući kragu, pogledao ga očima punim nade.

Dok je odmah shvatio da momak ima nešto na umu.

– Dakle? Šta ti je na pameti? – upitao je pronicljivo, vadeći iz zlatne tabakere jednu od svojih mirišljavih cigara.

Stenli je provukao prste kroz gustu neočešljanu kosu.

– Gospodine, nešto bih vas zamolio... Ako... nemate ništa... protiv.. – počeo je da muca.

– Protiv čega? O čemu govoriš, momče? – Dok je bio zainteresovan da čuje mladićevu priču.

– Ket i ja... hteli bismo da se venčamo. A vi... Želite li da nam bude-

te svedok..? – uspeo je da izgovori Stenli.

– Ja? – iznenadio se Džordžijanac.

– Da, vi. Ostali u gradu bi nam se smejali i zadirkivali nas. Čak i ako bi neko pristao da pođe sa nama do oca Klarena, bilo bi to samo da bi nam se rugao. A mi želimo da nam taj dan bude drugačiji od ostalih...

Dok im za tren okrete leđa. Bila je ovo neočekivana ponuda koja ga je zaista iznenadila. U svakoj drugoj situaciji on bi se kratko zahvalio i otišao, ali ovo je bilo nešto posebno. Mladićeva iskrena molba i srećan sjaj u devojčinim očima munjevitio su ga omekšali i podsetili na neke mladalačke snove. Uostalom, pred njim su stajala dva iskrena mlada bića željna sreće i bilo bi krajnje nepravedno uskratiti im je.

– Nećete? – čuo je razočarani Stenlijev glas.

Još se kolebao da donese odluku.

– Neće trajati dugo – brzo je dodala devojka. – Otac Klarens će sve obaviti brzo. Ni on ne mari mnogo za nas, jer smo siromašni!

Mala ima oštar jezik, zaključio Dok odbivši dim. Voz je, izgleda, kasnio više nego obično, a on je na sebi osećao njihove molećive poglede. Sve u njemu je govorilo da krene bez osvrta i ne dozvoli da ga srce odvuče tamo gde razum ne dopušta...

Ali, Holidej ne bi bio neobičan i poseban da se ponašao po ustaljenim pravilima. Lagano je podigao pogled i iz džepa izvadio svežanj novčanica.

– Uzmi ovo i obuci se kako dolikuje za venčanje – rekao je Stenliju, tutnuvši mu u ruku dosta novca.

– Ne pristajem – pobunio se Stenli iskreno.

Međutim, Ketij ga je snažno povukla za ruku i uputila mu prekoran pogled. Ona je u tom elegantnom strancu videla neočekivanu šansu da bude lepše obučena i bar ovog dana oseti delić sreće i ne stidi se što je drugačija.

Holidej joj je prišao i uzeo je pod ruku.

– Mlada ide sa mnom – rekao je odlučnim glasom.

* * *

Toga dana, gradić Vinfild je doživeo još jedno iznenađenje. U stvari, taman kada je zavladao zatišje posle Dokovog obračuna sa banditima, začuđeni i iznenađeni građani sa zanimanjem su posmatrali čudan trio koji se kretao ulicom.

Gosti iz „Probušenog dolara” su prepoznali stranca u tamnom odelu koji se ranije toga dana pojavio u gradu, ali ko su bili čovek i žena pored njega?

Mladićev gazda Vesli Hikam nije mogao da veruje sopstvenim očima.

– Zar je ono Stenli? – pitao se zapanjen. – Šta se dešava? Ko ga je onako obukao?

– Ja! – odazvao se trgovac Grin koji je poslednji stigao na sastanak gradskog veća, sav zadihan i pomalo unezveren.

– Zar si poludeo? – promrmljao je Hikam.

– Ja nisam, ali onaj stranac jeste – progunda on teškom mukom i sruči se u jednu od stolica kako bi došao do vazduha.

– Šta se desilo? – upita Bredford unoseći mu se u lice. – Kakve su to maskarade?

– Venčavaju se, eto kakve!

– Ko se venčava? Šta pričaš?

– Krouli i Kolinsova – odvrati Grin odmahnuvši rukom.

– O čemu se radi? – interesovao se Hikam.

– Stranac je došao sa njima i tražio sve najbolje što postoji u radnji: pantalone, čizme, košulju i šešir za Stenlija, a za Ketu dve haljine i venčanicu. Naravno, nije zaboravio ni cipele!

Bredford je otvorenih usta pratio svaku Grinovu reč.

– I on je sve to platio?

– Jeste! Nije ni trepnuo!

– Ko je on, dođavola! – povika Hikam ponovo prilazeći prozoru.

– Krouli ga zove „naš prijatelj Dok”. To je sve što znam.

– Dok? Mora da je neki lekar koji skita po Zapadu, a pun je para! Vidi ste kako je previo onu bitangu u salunu? – dobaci berberin, očiju sjajnih od zavisti.

U međuvremenu, zvona su oglasila venčanje.

Stenli Krouli i Ketu Kolins bili su sada pravi par: mladi, zaljubljeni i elegantni. Nisu bili u ritama i niko im se nije smejao. Sam čin venčanja bio je kratak, ali uljudan i svečan. Otac Klarens nije rekao nijednu suvišnu reč i ponašao se sasvim korektno. Dok nije krio osmeh videvši

zadovoljstvo i sreću dvoje mladih kojima je bio svedok na venčanju.

Nešto kasnije, Bredford, Grin i Hikam videli su kako stranac u crnom prolazi ulicom na svom neobičnom konju. Malo dalje, držeći se za ruke, stajali su Stenli i Ketu i gledali za njim.

Onda se čovek iz Džordžije okrenuo u sedlu, podigao ruku u znak pozdrava i lagano nastavio prema zapadu. Osećao se sjajno, jer je učinio dobro delo ljudima koji su to zaslužili, uprkos činjenici da ih je tek upoznao.

* * *

Kočija praćena šestoricom do zuba naoružanih jahača, kloperala je prašnjavim putem pored reke Volnat i dalje, ka istoku.

U njoj se nalazio samo jedan putnik, vlasnik rudnika zlata Džejms Garison.

Rančer iz Vinfilda skoro je zaneMario sve radove na sopstvenom imanju i užurbano kopao zlatnu žicu koju je sam otkrio. Predosećao je da su rezerve pri kraju i trudio se da iskopa i iskoristi sve što je bilo moguće.

Pošiljke njegovog zlata stalno su išle iz Vinfilda za Vičitu. On ih je lično pratio, uz pomoć šest najamnika vičnih oružju. Angažovao ih je svaki put iz drugog mesta, dobro im plaćao, ali im nije saopštavao zbog čega prate kočiju.

I tog popodneva krenuli su na uobičajeni put. Sve je išlo mirno i rančer je sedeo udobno zavaljen u ta-

pacirano pliřano sediřte svoje kočije koju je vozio Hejg Maskelito, njegov čovek od poverenja.

Šestorica jahača oko kočije pre su ličili na bandu koja je pošla u neku pljačku, nego na stražu koja je imala zadatak da se brine za njegovu bezbednost. Bili su to zapušteni, zabrađeni desperadosi sa puškama preko sedala i sa „koltovima” na bedrima. Međusobno su se jedva poznavali pošto je i to bio jedan od Garisonovih načina da se osigura od eventualne zavere ili pljačke..

Mali prozori na kočiji bili su prekriveni tamnocrvenim zavesama, dok se jedini otvor nalazio na krovu odakle je Maskelito mogao da čuje svoga gospodara i za svaki slučaj ga ima na oku.

Predstojao im je dug put koji bi, u najboljem slučaju mogao da traje četiri dana

Garisonu se nije žurilo. Sedeo je mirno zavaljen u udobnoj stolici osećajući kako mu sunce greje kolena. Iz lakog dremeža trgao ga je poziv sa sedišta.

– Šta je, Maskelito? – upitao je.

Čovek je preko ramena dobacio samo dve reči:

– Brežuljci levo.

On je razgrnuo zavesu i zagledao se u oštre prevoje.

– Šta si opazio?

– Odsjaj.

– Odsjaj cevi? – progundao je sa nevericom. – Ja... ne vidim ništa... Ipak, reci ostalima da budu oprezni.

– Razumem.

Prokletstvo, pomisli rančer ljutito. Nije valjda da neko namerava da nas napadne.

– Vidiš li to još uvek? – pitao je.

Maskelito mu nije odgovorio, već je snažno zapucketao bičem i još jače poterao konje pred sobom. Od silnog zamaha rančer je udario glavom o ivicu sedišta i opsovaao.

– Šta to radiš, budalo? – proderao se.

Odgovorio mu je pucanj.

Instinktivno je pogledao nagore i jasno video kako se Maskelito zanosio unazad, kao ošinut munjom. Nekoliko sekundi kasnije, pred njim se ukazao stravičan prizor: vozač nepomičnog lica pao je glavom u otvor i nastavio da bulji u njega staklastim očima, dok mu se iz usta cedila krv.

Taman kada je hteo da pomakne zavesicu, trgao se kao oparen, jer je okolo počelo da vri kao u kotlu. Grmljavina pušaka odjekivala je među brdima u desetinama odjeka. Zrna su dobovala po kočiji, a neka udarala u već nepokretno Maskelitovo telo, pomerajući ga sve više u otvor.

Čulo se njiřtanje konja isprekidano pucnjima i povicima, a kočija bez vozača vrtoglavo je jurila napred. Znao je da je to veoma opasno pošto je tako mogla da ga odvuče u neku provaliju i povuče niz padinu, a kosti mu se zauvek raspu bez traga i glasa.

Ipak, nekako je skupio hrabrost i odgurnuo kapak iza sebe. Ono što je video u potpunosti ga je ostavilo bez daha.

Trojica njegovih pratilaca udaljavali su se u bezglavom trku, a preo-

stala tri tela nepomično su ležala na zemlji ne dajući znake života.

A onda... Onda su se konji zaustavili i zavladao je muk. Posle nekoliko trenutaka cev usijanog kolta promolila se na drugom kraju i jedan glas je zapovednički pozvao napolje.

– Izlazi! – naredio je nepoznati.

Nije mu preostalo ništa drugo nego da poslušša.

– Šta ovo znači? – pobunio se izlazeći. Zar je moguće da me je neko provalio, zapitao se razočarana. Ali ko?

– Šta hoćete, momci? – upitao je trudeći da bude ljubazan.

Blejk Veston je pogledao Hensona i dao mu znak glavom. Bandit je samo malo zamahnuo i cev njegovog kolta ošinula je Garisonovo lice poput oštrog brijanja. Rančer je zaurao i uhvatio se za bolno mesto. Odmah zatim osetio je toplinu koja mu se slivala niz lakat.

– Pokaži nam šta imaš – oslovio ga je Henson zapinjući oroz. – I ne pokušavaj da nas prevariš!

– Šta hoćete? – zastenjao je rančer.

– Zlato – odbrusi Blejk Veston kratko.

– Nema ništa – odvrati rančer mirno. – Proverite.

– Zaista? – odbrusi Henson podmešljivo i dade znak Koneliju.

Za to vreme, Dirk Koneli je sjahao i ispregao konje. Odmah zatim, snažni ćelavko je dohvatio kočiju i iz dva pokreta je prevrnuo na bok!

Džejms Garison je ustuknuo.

– Kao što vidiš, Koneli lomi kočije, tako da će tvoje kosti lomiti mnogo lakše, rančeru – dobacio je.

– Kažem vam da nemam ništa – odupirao se Garison, jer je to i bila prava istina. Ali, bilo je očigledno da mu ovi nisu verovali...

Preturajući po polomljenoj diližansi, Koneli je ispod jednog sedišta našao mali drveni sanduk i podigao ga visoko iznad glave.

– Evo zlata! – uzviknuo je

– Pusti mene, Koneli – dobacio je Veston i izvadio kolt. Jednim preciznim hicem razneo je mali žućkasti katanac koji se razleteo u paramparčad. Međutim, kada su otvorili poklopac, imali su šta i da vide: unutra je bila hrpa običnog sitnog novca.

– Podvala... – izusti Koneli glupo se smešeci.

Veston pocrvene i žurno pride Garisonu. Onako ljut, jednom rukom ga je zgrabio za kosu, a drugom mu prislonio cev uz slepoočnicu.

– Gde je zlato? – prosiktao je besno. – Reci, gde je?

– U vozu... – promrmljao je ovaj tiho. – Voz za Vičitu...

Henson i Blejk izmenjaše poglede.

– Šta to znači? – upitao je i još jače pritisnuo cev revolvera. – Govori, ili ću ti prosuti mozak!

– Ovo je bila kamuflaža – govorio je rančer isprekidano. – Lažna pošiljka.

Zaglušujući prasak je za trenutak zagluveo Džejmsa Garisona, a zrno je proletelo tik uz njegov obraz i oprljalo mu kožu. Bio je to najbliži dah smrti koji je osetio u svom životu.

– Sledeći ide u mozak – obećao mu je Blejk. – Evo, potpiši ovo! – dobacio je tutnuvši mu pod nos komad hartije čija slova nije mogao da raz-

zna. Sa druge strane je stajao Henson koji mu je poturio olovku.

– Šta je to?

– Potpisaćeš da smo novi vlasnici rudnika, eto šta je! – objasnio je Henson nestrpljivo.

– Nikada! – odbio je Garison. – Slobodno me možete ubiti!

– Ovamo, Koneli! – pozvao je Blejk ćelavka.

Snagator dograbi rančera za obe ruke s leđa, a koleno mu stavi na kičmu. Zatim je počeo da ga savija...

Istog trena rančer pomisli na svoj rudnik i rezerve zlata koje su svako-ga dana bivale sve siromašnije. Dakle, mogao je mirne duše da potpiše papir dok oni ne uvide da su prevareni, a dotle će već naći izlaz iz ove glupe situacije.

Već u sledećem trenutku zaur-lao je od strahovitog bola koji mu je pomutio svest. Odmah je rešio da popusti, jer nije mogao da podnese toliki bol.

– Potpisaću...– zastenjaio je jedva čujno.

To je trajalo svega nekoliko trenutaka. Veston je sačekao da se papir nađe u njegovom džepu, a onda se zadovoljno iscerio. Vinuvši se u sedlo, prišao je Garisonu i udarom noge ga oborio na zemlju.

– Do Vinfilda ćeš malo pešačiti, rančeru! – narugao mu se. – Šetaćeš ispred nas, mister... A kada se umoriš, vezaćemo te za sedlo i vući! Zato gledaj da ne padneš...

Nisu mnogo odmakli kada se na horizontu pojavio oblak prašine. Neki jahač je terao konja paklenom brzinom pravo njima u susret.

– Dođavola, to je Meriot! – povika Veston s prizvukom iskrenog iznenađenja u glasu. – Šta se desilo? – dodao je nestrpljivo, čim se ovaj približio.

Kris Meriot zategnu uzde i lagano se zaustavi.

– Zašto si napustio grad? – zagrmje Blejk. – I gde je Čak, dođavola?

Meriot glasno uzdahnu.

– Onaj stranac...– počeo je isprekidano.

– Kakav stranac? – obrecnu se Veston.

– Onaj što je dojahao kada ste bili u banci. Čak ga je izazvao u salunu i potegao. Ništa nismo mogli...

– Kako? Vas dvojica...– besneo je Veston.

Meriot skinu šešir kako bi se rashladio.

– Bio je brži, dođavola!– odvratio je ljutito. – Kladim se da je brži od svih nas!

Veston se osmehnu, što je značilo da ga obuzima strašan bes.

– Zaista? Smeš stvarno da se kla-diš u to? – upitao je uzdržano.

– U redu, bio je brži od nas dvojice – spusti glas Meriot.

– To će mi platiti – zareža Blejk. – Nadam se da je taj prokletnik još u gradu?

– Pa... nisam siguran. Ne izgleda mi kao neko ko je vezan za Vinfild.

– Utoliko bolje za njega! – urliknuo je i pogledao u rančera koji se teturao od umora i bolova.

– Neka uzjaše sa Meriotom. Kada stignemo pred grad izbacite ga iz sedla!

Zatim je podbo konja, ne osvrćući se da li ostali idu za njim. Bez obzira na to, svi su bez reči krenuli za vođom.

* * *

Uleteli su u grad poput tornada.

Vrelo olovo zasulo je prozorska stakla i izmamilo jauke i paniku iza zavesa.

Pucali su nasumice, ljuti zbog situacije u kojoj su se našli.

Ljudi su panično trčali i sklanjali se sa ulice, ne znajući šta ih je snašlo. U jednom trenutku bandit je ugledao plavokosu devojkicu kako pokušava da pretrči ulicu dok joj se duga kosa boje zlata vijorila na vetru.

Jahač se samo nasmejavao i poterao konja u stranu kako bi joj preprečio put. Ona je pokušala da promakne na drugu stranu, ali tamo se već nalazio Toni Henson.

Keti je zastala, očajnički tražeći način kako da prođe između nemirnih konja. I kada je već mislila da će uspeti da se dokopa jednog trema, Dirk Koneli joj se iscerio u lice.

Bila je okružena banditima kao lešinarima.

Sve se odjednom umirilo, a tišina se spustila na Vinfild kao teški, tamni oblak. Iščekivanje je moglo da se oseti u vazduhu.

Toni Henson je bio iskreno iznenađen devojčinom lepotom, dok je za Blejka Vestona njena pojava bila samo zgodan primer kako bi ostalima dao dobru lekciju. Njega nije mogla da gane ni devojčina lepota, ni strah u očima niti uzaludni pokušaji

da izmakne konjima koji su sužavali krug oko nje. Zlostavljajući nju, pokazao bi i ostalima u gradu šta može da ih snađe.

Keti je još uvek kretala na različite strane i vraćala se, ali kada su sjahali, i sama se zaustavila.

Više nije znala na koju će stranu.

Gde god bi krenula, neki od bandita joj je preprečio put sa pakosnim osmehom na usnama.

Iskusni Blejk Veston dobro je znao da je svi iz prikrajka gledaju ovu scenu, ali isto tako je znao da devojkicu niko neće uzeti u zaštitu. Svako je gledao svoja posla, a pogotovo posle svega što se desilo od kada su oni ušli u grad.

Keti je pogledala prema Hikamovoj kući, ali nigde nije videla Stenlija. Šta ako je ranjen ili mrtav?

Pogledala je napadače sa mržnjom.

Neosetljiv na tuđe poglede, Blejk joj je prišao sasvim blizu. Hteo je nečim da je uvredi, ali ga je ona preduhitrila pljunuvši mu u lice.

Zaprepašćen, vođa bandita je ustuknuo i dlanom obrisao pljuvačku sa obraza.

– Znači, divlja mačkica? – dobaci Henson podsmešljivo.

Blejk zamahnu i udari je tako snažno da je pala kao pokošena, dok su se rubovi njene lepe nove haljine prostrli po žućkastoj prašini. Kada se pridigla, desna strana joj je bila zaprljana, a na obrazu su se primećivali obrisi Vestonovih prstiju.

A onda je, potpuno neočekivano, vođa bandita zgrabio za haljinu i pocepao njen gornji deo.

Keti je vrisnula, ali njen očajnički vapaj je ostao bez odgovora. Stajala je tako, golih ramena i leđa, pokrivajući grudi sačuvanim ostatkom haljine. Već sledećeg trenutka Veston ju je ponovo udario i na njenim punim rumenim usnama pojavio se mlaz krvi. Instinktivno se zgrčila u klupko, ali nije ni jauknula.

Besan zbog toga, Blejk je zamahnuo čizmom...

Istoga trenutka prasnuo je hitac i razbojnik je zaurao, pogođen u nogu.

I Henson i Koneli okrenuli su se na petama, trгнуvši se kao pogođeni gromom.

Ko se to samo usudio...?

Ruke su im poletele ka drškama revolvera, ali...

– Ne bih to pokušao! – presekao ih je ledeni glas.

Sada su znali da su pogrešili i zaneli se devojkom više nego što je trebalo. To je iskoristio čovek u crnom odelu i prikrao im se s leđa. U stvari, iznikao je kao iz zemlje i sada stajao visok i uspravan držeći revolver u ruci.

Toni Henson nikada nije oklevao kao tada. Njihov vođa i uzor uhvaćen je nespreman i sada se previjao u prašini.

– Ubijte ga! – zaurao je ljutito, lica iskrivljenog od bola i gneva.

Kada je shvatio da Henson i Koneli oklevaju, mašio se revolvera.

I tada se čovek u tamnom ponovo oglasio. Kratak pokret ruke, blesak niklovane cevi na suncu i ponovo prasak! Ovoga puta Blejkov kolt je odleteo daleko u prašinu.

Vođa ozloglašene petorke sada je ležao na zemlji, onеспособljen za dalju bitku.

Čovek u tamnom je mirno vratio svoj kolt u futrolu.

Na devojkku više niko nije obraćao pažnju i ona se povukla prema najbližem tremu.

Veston je stenjao i ljutito procedio:

– Kukavice! Prave ste kukavice...

Ali, Toni Henson ga nije čuo. Bio je unezveren! Taj neznanić kao da je bio u dosluhu sa samim đavolom! Ali, baš zato je predstavljao izazov. Ništa ne govoreći, polako se udaljio od Konelija da bi mu bili što teža meta. I onda su, korak po korak, krenuli prema njemu, svaki sa suprotne strane ulice.

Shvativši šta žele, čovek u tamnom počeo da se povlači prema otvorenim vratima konjušnice.

– Ne vredi ti da bežiš! – doviknuo je Henson likujući. – Rastrgnućemo te!

Holidej je zastao i prezrivo ih pogledao.

– Ti si ranio naše drugare i sada ćeš odgovarati! – nastavio je Henson i besno ispljunuo cigaru.

Holidej je spustio ruke niz telo. To je bio znak da je koraćanju kraj.

U Vinfildu kao da je zamro svaki zvuk.

Senka oboda „kalifornija” šešira skrivala je čeličnoplave kockareve oči, ubistvene i hladne kao dah smrti.

On je bio potpuno miran, ali je ispod oka pažljivo odmeravao oba protivnika. Ruka mu je počivala blizu bele drške kolta napravljene od slo-

novače. Bio je nepomičan kao statua i čekao.

Najbrže što je mogao, skoro munjevito, Toni Henson je potegao revolver i osuo paljbu prema demonskoj silueti. Ali, kockar se nije nalazio tamo gde je on ciljao. Zrna su prozujala pokraj njega kao razljućeni insekti, jer se, vadeći pištolj u padu, Holidej bacio u stranu. Padajući, on je na Hensona ispalio samo jedan hitac.

Razbojnik se srušio u prašinu.

Što se tiče Dirka Konelija, on je rešio da izabere bolji način i izbegne obračun sa demonskim revolverašem. Zato je hitro zamakao za stub i pogledao ispred sebe. Najbliži i, činilo mu se, najpogodniji zaklon, bio je „Palas” hotel.

Usredsređen na dvojicu protivnika, Holidej nije primetio opasnost s leđa. Odjednom je začuo poznati šum zapinjanja oroza.

– Gore ruke! – naredio je muklo jedan glas. – Ili ću ti prosuti mozak!

Dok lagano podiže ruke u visini ramena. Pogledao je Hensona koji je ležao nepokretan, dok je njegov šef kezeći se pokušavao da ustane i napravi bar jedan korak. Samo mržnja i natčovečanska želja za osvetom držala ga je pri svesti, iako mu je svako oslanjanje na ranjeno stopalo pričinjavalo neopisiv bol.

Dok je ugledao senku čoveka u kome je prepoznao bandita iz saluna koga je nedavno velikodušno pustio da ode.

– Da pucam? – upita Meriot čvrstim glasom.

– Ubij ga! – odazva se Blejk iz prašine.

Meriota i Holideja delilo je samo nekoliko jardi i za svakog strelca Dok je bio idealna meta. Ništa nije mogao da učini, a da ne rizikuje. Video je kako se banditova ruka grči i odmerio ga hladno i podrugljivo.

Onda je vazduh zaparao neobičan šum. Ni Dok ni njegov protivnik nisu shvatili o čemu se radi, kada je Meriot dobio snažan udarac u leđa! Sa užasom u očima, on je odbacio revolver i rukama pokušao da dohvati nešto na leđima, ali očigledno da za to nije imao snage. Već sledećeg trenutka krv mu je pokuljala na usta i ugušila svaki krik. Pao je licem pred Holidejeve noge i nastavio teško da krklja. Bila je to smrt na kojoj mu niko ne bi pozavideo. Bandit Kris Meriot bio je proboden gvozdenim štalskim vilama!

Kockar skrenu pogled i na vratima konjušnice ugleda bledo Kroulijevo lice. Samo za tren se osmehnuo priznajući sebi da momak ima odlično oko i sigurnu ruku. Iako svoj život nije smatrao naročito vrednim, Holidej mu je bio zahvalan. Ali, to nije izrazio nijednom rečju.

U međuvremenu, Stenli je hitao prema Ketu koja se lagano uspravila, bleđa, ali već malo pribranija. Skinuo je sa sebe novu, belu košulju i prebacio joj preko ramena. Onda je pogledao Blejka Vestona koji se iz sve snage trudio da se popne u sedlo.

– A on? – upita pogledavši u Doka.

– Nije naoružan – odvratio je ovaj kratko. – Ne mogu da pucam u nenaoružanog čoveka.

Malo dalje, vođa bandita je upravo uspeo da se domogne sedla i nekako uhvati uzde.

– Vратиću se! – povikao je, teškom mukom se okrenuvši. – Vратиću se i... i zapaliću ovo smrdljivo gnezdo kukavica!

Kockar je lagano podigao svoj kolt.

Kasnije se pričalo da ljudi tako nešto nikada nisu videli!

Samo delić sekunde držao je ruku poravnatu sa jahačem, a onda je pritisnuo obarač. Plamen je suknuo, cev je odskočila posle pucnja, a sa razbojnikovog sedla sletele su torbe pune novca udovice Vejkfild i onoga što je opljačkano u banci Bena Šeldona!

Urlajući od besa, Blejk je okrenuo konja u krug, ali nije imao ni volje ni snage da se bori za svoj plen. Začuo se oštar topot kopita i uskoro je jahača obavila prašnjava zavesa.

Tišina i dva mrtva razbojnika bili su poziv građanima Vinfilda da mogu polako da izađu na ulicu. Zaveze su se polako razmicale i podizale i uskoro je glasan žagor ispunio ulicu.

Dok Holidej je zastao pred ulazom hotela i zabacio unazad krajeve svog elegantnog kaputa. Nogom je odgurnuo odškrinuta vrata i ušao.

Na drugom kraju ulice pojavila se dobro poznata kočija bankara Bena Šeldona. Kućepazitelj Volter Beker sedeo je na svom sedištu poput kra-

lja i upravljao konje tačno po sredini puta, gledajući leševe u prašini.

Bankar nije sačekao da se kola zaustave, već je iskočio napolje.

– Jedan je unutra – dobacio mu je trgovac Ficroj Grin, pokazujući rukom prema hotelu.

Ben Šeldon, sada već malo mirniji i uređeniji, samo je odmahnuo glavom.

– Video sam njihovog vođu. Projahao je sav krvav, gologlav i prašnjav... Kao neki ludak! Nije me ni pogledao... Šta se desilo?

– Biće bolje da se sklonimo – predložio je Grin.

Bankar se i protiv svoje volje osmehnuo.

– U redu, samo mi pomozite da iznesemo Džejmsa Garisona.

Trgovac se zablenu u njega.

– Garisona? A otkuda on u vašim kolima?

Volter Beker priđe i pokuša da podigne Garisona.

– Đavolski je težak, ser – progundao je.

Zatim su dohvatili iscrpljenog rančera za ramena i noge i preneli negde u zaklon.

– Našao sam ga na ulazu u grad – objašnjavao je bankar, ne bez trijumfa. – Baš izgleda jadno, zar ne?

Za to vreme, Holidej se već nalazio na hotelskom stepeništu. Bio je veoma oprezan, ali još uvek nije primetio ništa sumnjivo. Zaključio je da je begunac pobegao na neki drugi izlaz ili se pak sakrio i pritajio, pa čeka pravu priliku da puca na svog progonioca.

Na poslednjem stepeniku začuo je slab šum iz hodnika. Odmah potom

usledio je povik... A onda i dva revolvera pucnja!

Iskusni Holidej je po zvuku ocenio da se oglasio mali džepni revolver, a ne „kolt”.

Jedna vrata su se sa treskom otvorila i Dirk Koneli je, teturajući se, izleteo iz prostorije, sve do ograde. Pod njegovim teretom popustile su tanke pregrade i zdepasto telo celavog Blejkovog pratioca sunovratilo se na stolove. Bio je mrtav pre nego što je stigao da uzdahne.

Nakon toga se kraj polomljene ograde zaustavila Mariza Vejkfild držeći u ruci maleni „remington deringer” sa dve cevi. Nije ni obratila pažnju na njega kada joj je lagano iskliznuo iz prstiju.

– Smrdljivo kopile... – procedila je i pljunula u pravcu mrtvog bandita.

Onda je postala svesna prisustva elegantnog kockara i nešto kao osmeh pojavilo se u uglovima njenih, ružem umazanih usta. Nesvesno je popravila ogrtač na ramenima i sklonila uvojak plave kose sa čela. Zatim je znalačkim pogledom odmerila Holideja.

– Od nekog je bežao – zaključila je. – Od vas, zar ne?

– Izgleda... – procedio je Dok.

– Prljava svinja! – ponovila je ljutito i bacila pogled preko ograde.

– Sada je stvarno na sigurnom mestu – prokomentarisao je Holidej.

Na ulazi su počele da se pomaljavu senke ljudi...

Ona je tek tada primetila torbe preko Dokovih ramena.

– Uzeli su mi svu ušteđevinu! – dobacila je ogorčeno. – Deset hiljada

dolara! I tražili da još toliko spremim za popodne!

– Mislim da neće doći po ostatak – procedio je Dok.

– Zar su svi mrtvi? – žena ga je zapanjeno pogledala.

– Uglavnom. Inače, ovde ima preko pedeset hiljada dolara. Verovatno je tu i vaš novac.

Njeno lice sinu, a oči iznenada zasjaše. Zaustila je nešto da kaže, ali su je prekinuli glasovi i bat čizama.

Vinfild je bio na nogama, a u hotel „Palas” došla je povećća grupa ljudi sa bankarem i trgovcem na čelu.

Ben Šeldon je ugledao torbe prebačene preko kockarevih ramena i odjednom zadrhtao od potajne nade.

– Mister... – obratio mu se bojažljivo. – Moj novac..? Da li je unutra? – dobacio je i potrčao prema njemu preskačući po dve tri stepenice odjednom. Ali, ipak se zadržao na pristojnoj udaljenosti, zadržan ledenim pogledom zagonetnog stranca.

– Ja nisam ničiji blagajnik – rekao je i polako pošao prema gomili.

Ništa ne govoreći, ljudi mu napraviše prolaz.

– Čuli ste šta je onaj bandit rekao? – povika trgovac Grin, pomno ih posmatrajući i nalazeći u mnogim očima strah i nedoumicu. – Čuli ste? Doći će da nam se sveti? Da ubija i pali!

Ben Šeldon je za trenutak prestao da misli na novac i pokušao da ga podrži.

– Neće doći sa petoricom, nego sa desetoricom A šta ćemo mi da radimo? Recite! – panično je posmatrao prisutne.

Gledali su ga kao da iščekuju rešenje ili neku pravu, čarobnu reč.

– Moramo pronaći nekoga da nas štiti – dobacio je Metlok.

– Tačno! – složio se Grin. – Nekoga poput ovog stranca. Videli ste kako ih je sredio? Takav čovek nam je potreban ako hoćete da živimo u miru!

Holidej ga kucnu po ramenu.

– Pustite me da prođem – rekao je, a onda veštim pokretom ramena spustio torbe na zemlju.

– Mojih deset hiljada su tu! – povikala je udovica silazeći niz stepenice.

Što se tiče Grina, on je požurio za Dokom.

– Kuda ćete, mister? – upitao je. – Zašto ne ostanete kod nas i budete nam šerif? Dobro ćemo vas platiti!

– Ne interesuje me vaša ponuda – odvratio je Holidej prezrivo preko ramena.

Ficroj Grin ga zapanjeno odmeri. Čutke je stajao i posmatrao kako odlazi neko ko je, po mišljenju mnogih, mogao da ih spasi od svega.

Za to vreme Dok se vinuo u sedlo i naglim pokretom uzde okrenuo se na suprotnu stranu od hotela. Svi su videli da ide prema Ketu i Stenliju koji su zajedno stajali na kraju ulice. Takođe su videli kako ga devojka poziva rukom i kako se on naginje ne bi li nešto rekao ili čuo.

Da li ga je poljubila pred odlazak ili mu samo nešto šapnula? To je bila tajna, jer nikako nisu mogli dobro da vide. Samo su uočili kako su se stranac i Krouli muški pozdravili, a onda se jahač udaljio.

Mladi par je čutke posmatrao kako se udaljava tako da nisu ni videli kada im je trgovac prišao.

– Ketu, ko je to? – upitao je oprezno tek kada su zidovi poslednjih kuća zaklonili i konja i jahača. – Ko je taj došljak?

Stenli je zagrlio svoju ženu.

– To je naš prijatelj – dobacio je sa ponosom.

– Zaista? Kakvo je to prijateljstvo od nekoliko sati? – podsmešljivo je primetio. – Jeste da je rasturio bandu, ali mi smo opet na istom. Otišao je, a mi smo prepušteni sami sebi.

– Možda je to najbolje – prokomentarisao je Krouli.

– Kako?

– Krajnje je vreme da sami nešto učinimo – kazao je mladić i pocrveneo. – Zar mislite da mi je bilo lako da zabodem one vile banditu u leđa? Nije... Ali, ako svi ponešto učinimo, stvari će se promeniti. Niko nam ništa ne može, ako se udružimo!

– Šta trabunjaš? – prekide ga trgovac nervozno. – Mi imamo porodice, domove, ugled... A šta ti imaš?

– Imam svoju ženu. I to je porodica – odvratio je mladić ponosno, grleći Ketu.

Za to vreme prišli su im Šeldon, Bredford i Hikam. Ostali su neodlučno stajali ili se vukli za njima, ne znajući šta da preduzmu.

– Izgleda da ni vi ne znate kako se vaš novostečeni prijatelj zove – vajkao se trgovac.

– Znamo da se zove Dok, Dok Holidej – odvratila je Ketu.

Grin ih je zaprepašćeno pogledao.

– Šta? – povikao je izbečivši se.
 – Pa znate li vi uopšte ko vam je prijatelj? – upitao je tiho i nekako bojažljivo. – To je čuveni Dok Holidej, razumete? Slavni revolveraš i kockar! Lepog ste prijatelja našli! Pokeraša koji živi od varanja na kartama!

Stenli i Ket i se zgledaše. Ali samo tren kasnije, mlada žena je prkosno odgovorila:

– Pa šta! Čak i ako je to istina, bar je hrabar čovek i džentlmen! Zaštiti me je dok ste vi tobožnji časni i poštteni građani gledali iz prikrajka kako me banditi maltretiraju! I šta je da je, svakako je bolji od vas! – prkosno je rekla Kroulijeva nevesta.

– Hej, ali...

– Hajdemo, Stenli! – pozvala je Ket i svog mladog supruga, a onda se još jednom okrenula zaprepašćenom trgovcu.

– I ako još jednom kažete neku lošu reč o njemu, probošću vas vilama! – preteći je rekla.

Ficroj Grin je izvadio maramicu i obrisao čelo.

– Nebesa... – promrmljao je. – Zaišta bi bila u stanju to da učini!

– Zašto se tako bleđi? – upita ga bankar Šeldon prilazeći.

– Ništa... – promućao je prestrašeni trgovac. – Stranac je otišao, a mi... Šta će biti s nama?

Bankar odmahnu rukom.

– Neka ga! Mi ćemo se već snaći... Dođite u banku da održimo sastanak! Nedostaje samo Garison.

Članovi gradskog odbora ćutke klimnuvše glavom i krenuše do pro-

storija banke da rešavaju sudbinu Vinfilda.

Ni sam ne znajući zašto, Ficroj Grin je prećutao saznanje da im je pomogao legendarni kockar Dok Holidej. Možda zbog Ketine pretnje, a možda i zbog savesti koja se probudila tek kada mu je bacila u lice istinu o sopstvenom ponašanju.

Na samoj ulici je bilo tiho. Ljudi su odvukli leševe razbojnika u mrtvačnicu i u gradu je zavladao mir opterećen sumornim slutnjama.

Niko nije rekao glasno, ali svi su u sebi postavljali isto pitanje:

Šta sledi? Koliko ih muka još čeka? Kada će se banditi vratiti?

* * *

Blagajnici Šeldonove banke ostali su pored ispražnjene kase čekajući kraj paklenog dana. Pucnji sa ulice ponovo su ih uplašili tako da nisu smeli da promole nos i vide šta se događa.

Međutim, čim su ugledali nasmejanog gazdu sa torbama u ruci, bilo im je jasno da se sve dobro završilo.

On ih je pozdravio sa osmehom i pljesnuo rukom po torbama.

– Banka opet radi – kazao je. – Uljudite se, otvorite šaltere i vrata, a ovo stavite natrag u kasu – dodao je i obratio se najstarijem, Bertu Hammersu. – Imam važan sastanak! Ne puštaj nikoga u kabinet!

Ušao je smešeci se, a za njim i ostali. Čim je zatvorio vrata za sobom, izvukao je iz ormarića bocu najboljeg viskija i sa zadovoljstvom svima sipao u čaše.

– Da ne dužimo – kazao je pošto su otpili prvi gutljaj. – Kao što znate, Stoun je mrtav. To je žalosno, jer je činjenica da je šerif bio sposoban i da je pošteno obavljao svoj posao. Ali, tu se sada ništa ne može. Veoma je nezgodno što u ovom trenutku Vinild nema čoveka zaduženog za red i mir.

Dočekalo ga je ćutanje.

Da bi odobrovoljio svoje prijatelje, Šeldon otvori kutiju sa cigarama i ponudi ih. Bredford je odmah zgrabio dve i jednu munjevito strpao u džep.

Grin žmireći odmeri bankara.

– Čini mi se da već nešto imaš na umu? – upitao je sumnjičavo.

– Pa.... tako nekako. Nadam se da se slažete da nam je potreban vešt i odlučan čovek da nas brani.

– Onaj čudni stranac – upade mu u reč Grin – kao da je stvoren za to. Šteta što mu se nije ostajalo.

– Znam jednog boljeg! – ubacio se Šeldon. – Zove se Lesli Kuper!

Pošto su ostali ćutali, on nastavi:

– Brz je, odličan strelac, nemilosrdan i pronicljiv – ubeđivao ih je prateći svaku reč podizanjem kažiprsta uvis. – Naravno, treba mu dobro platiti i dati mu odrešene ruke!

– Plaćenik? – promrmljao je Hikam, češkajući se po glavi.

– Svi smo mi na neki način plaćenici – reče bankar šireći ruke. – Ako znate nekog boljeg, recite! Ili pak da se svi naoružamo i stražarimo dok ne naiđu razbojnici. Hoćete li to?

– Šeldon je u pravu – složio se sedlar. – Bili smo spremni da prikačimo zvezdu ovom strancu koji je dvojicu

ubio pred našim očima, iako o njemu ništa nismo znali. Dakle, Šeldon bar poznaje tog Kuperu...

– Da glasamo? – predložio je bankar.

– Nema potrebe – dobacio je Grin. – Nema vremena za glasanje. Potrebni su nam „koltovi” koji će nas sačuvati. I to što pre – dodao je i okrenuo se prema vlasniku konjušnice.

– Šta ti kažeš na to, Vesli?

– Što se mene tiče, potpuno sam uz vas. Samo...

– Samo...?

– Taj Lesli Kuper... neka dođe sam. Ako povede još nekoga, može mu pasti na pamet da zakon preokrene na svoju stranu.

Šeldon se namršti.

– Doći će sam, obećavam.

– Kada?

– Možda još sutra.

– Kako... Pa telegraf ne radi. Kako ćete mu javiti? – raspitivao se trgovac.

Šeldon se samouvereno nasmejao.

– Ovaj... pretpostavio sam da ćete pristati, pa sam ga već pozvao.

Ljudi se zgledaše, a bankar ponovo natoči viski.

– Za miran i bogat Vinild – nazdravio je podižući čašu.

Ostali su ga sledili bez reči.

* * *

Čovek koji je izašao iz voza bio je izuzetno visok, sa dugim rukama i prstima. Prugasto odelo sa dugim sakoom i veoma uzanim pantalonama još više je izražavalo izuzetnu mršavost.

U levoj ruci je nosio kožnu putničku torbu, a u desnoj navlaku za pušku zakopčanu sa svih strana. Čovek je preko bokova nosio opasač načičkan mecima, staru izlizanu futrolu iz koje je virila drška „kolta”.

Lokomotiva je ispustila paru i za trenutak ga zaklonila ispred radoznalih očiju Bena Šeldona, Džejka Bredforda, Veslija Hikama, Džejmsa Garisona i Ficroja Grina.

Kada se para razišla, njegova vitka usamljena prilika mirno je stajala na peronu.

– Izbor ti nije baš sjajan, bankaru – dobacio je zajedljivo Džejms Garison. Stajao je po strani, izdvojen od ostalih i sa skepsom i zloradošću primao sve ono što je bilo vezano za Bena Šeldona.

– Nismo imali vremena da čekamo tvoj oporavak – primetio je bankar. – Uostalom, ne treba nam čovek za paradu, nego za akciju.

– Tako je – složio se Bredford kratko.

U međuvremenu se novopridošli dugajlija ipak pomerio.

Imao je izraženu vilicu i duboko usađene oči. Upali obrazi još više su isticali jagodične kosti, pa je izgledalo sa Leslie Kuper gladije nedeljama.

– To je, dakle, on? – promrmlja Vesli Hikam.

– Leslie! – viknu bankar i odmah zatim mršavi se okrete prema njemu.

Da mi je znati zbog čega sam oblačio svečano odelo, upitao se vlasnik konjušnice krenuvši za ostalima.

Došljak je svakoga odmerio svojim podlim, nalik zmijskim očima, mlita-

vo stegnuvši pružene ruke ljudi koji su ga čekali na peronu.

– I vi ste u odboru za doček? – upitao je Garisona.

Ovaj nevoljno klimnu glavom.

– Mogu vam reći da mi se uopšte ne sviđate – kazao je.

Kuper klimnu glavom kao da je čuo neku prijatnu vest.

– Vi ste bar iskreni, mister...

– Garison.

–.... mister Garisone. Ubuduće ću to imati u vidu...

Rančer zadovoljno klimnu glavom, a besan pogled Bena Šeldona bio je za njega najveće zadovoljstvo.

Bankareva kočija sa elegantnim Bekerom čekala je iza stanične zgrade. Međutim, to nije napravilo veliki utisak na gosta.

– Više volim sedlo – kazao je kao odgovor na Šeldonovu ruku pruženu prema sedištu dvoprega.

– Dobićete sve što vam treba – obećao je on. – Imate rezervisanu sobu u „Palasu”. Odmorite se ako želite, pa ćemo kasnije da se dogovorimo.

Došljak ga prekide nestrpljivim pokretom ruke.

– Odmarao sam se u vozu – kazao je i pružio mu torbu da je unese u kočiju. Bankar je tako nešto nerado prihvatio, osećajući da mu se Garison smejulji iza leđa. – Hoću da znam šta su moje obaveze i koliko novca ću za to dobiti. A o ostalom ćemo kasnije...

Grin glavom pokaza prema bankaru.

– To će mister Šeldon u naše ime...

Kuper uđe u kočiju više ih ni ne pogledavši.

Volter Beker je ošinuo konje i veliki točkovi Šeldonove kočije zaklopali su prašnjavom ulicom.

– On je ipak samo jedan... – dobaci Garison sumnjičavo. – Doduše, i ovako sam mogao bi da nam zagorča život. Jeste li mu videli izraz lica? Sve mi se čini da taj neće praviti razliku između nas i bandita.

Neko vreme svi su ćutali, a onda Hikam dobaci uz uzdah:

– Šta sada možemo, čovek je tu, zar ne?

– Valjda Šeldon zna šta radi – zaključio je Grin.

Ostali se ćutke složiše, a onda se razidoše bez reči.

* * *

Lesli Kuper stavi svoje duge noge na sto i mrzovoljno odbi ponuđeno piće.

– Cigare? – upita bankar prinoseći kutiju.

– Pređi na stvar, Bene – predloži revolveraš. – Nisi me pozvao da se šepurim po Vinfildu, zar ne? Kaži mi šta imaš na umu.

Nalzili su se u Šeldonovoj kući, u bankarevom prostranom, lepo uređenom kabinetu.

– Pretpostavljam da si još u formi, Lesli?

Već sledećeg trenutka pred preneraženim bankarom sevnu sjajna cev „kolta“. I pre nego što je stigao bilo šta da kaže, Kuper je munjevito vratio oružje u futrolu.

– Dođavola... – promuca Šeldon preneraženo. – Dobro, ubedio si me.

Mršavko se zadovoljno isceri.

– Mislim da ti je za sada dosta. Sledeće dokazivanje biće stvarno, u slučaju istinske potrebe. Naravno, tada će nekoga odneti na groblje – promrmljao je i sumnjičavo odmerio svog sagovornika. – Ovde niko ne zna da se poznajemo?

Šeldon odmahnu glavom.

– Ne, niko i ne sluti. Ako se kojim slučajem nešto i sazna, već će biti kasno. Mi ćemo do tad završiti ono što smo naumili.

Revolveraš se promeškolji na stolici.

– Znači, stvarno je u pitanju određeni posao. Da, da, tako sam i mislio. Ipak me nisi pozvao samo da u ovom prokletom mestu održavam red i mir. Dakle, počni da objašnjavaš. O kakvom se poslu radi?

Bankar se nadmoćno osmehnu.

– U pitanju je nešto što će nam obojici doneti veliki novac. Samo, prvo se moramo o svemu dogovoriti jer ćeš, u slučaju da pristaneš, morati malo da promeniš način života.

– Na šta ciljaš?

– Pre svega, moraš prekinuti sa svojim revolveraškim zanatom. To se ne uklapa u ličnost gradskog šerifa.

– Šerifa? Šta ti pada na pamet? – zaprepastio se Kuper.

– Zašto, šta se čudiš? Pa ne bi bio ni prvi ni poslednji revolveraš koji je postao šerif. Naravno, za tako nešto ti je potrebna pomoć uticajnih ljudi kao što sam ja – zaključio je Šeldon samouvereno.

Kuper slegnu ramenima.

– Zavisi da li se isplati. A šta je drugi uslov?

– On je malo komplikovaniji, jer je povezan sa deobom dobiti. Ali, da skratim priču, drugi uslov je da izvesno vreme boraviš u Vinfildu.

– Zašto? Ne kažem da mi potucanje nije dosadilo, ali dugotrajan boravak u ovakvoj rupi može da bude strahovito dosadan. Dakle, ako već treba da se dosađujem, onda hoću da znam zašto.

Šeldon zapali cigaru i odbi gust oblak dima.

– Zato što ova rupa može da te napravi bogatim, Lesli. Grad, istina, ne buja kao pečurke posle kiše, ali tu ipak kruži dosta novca. Okolina je bogata i sve se to sliva ovamo. Treba samo biti dovoljno mudar i pokupiti lovu koja nam se smeši.

Revolveraš je nepomično sedeo i zurio u vrhove svojih čizama na stolu.

– Ne sumnjam da si ti finansijska ajkula koja zna da proceni stvari, ali ne znam da li si mene dobro ocenio, drugar. Znaš, ja se više ne zadovoljavam malim iznosima. Shvatio sam da mi vreme izmiče i da moram da zgrabim nešto krupno da bih na miru doživeo starost. Dakle, o kojim parama se radi? – Kuper je insistirao na tom detalju.

– O desetinama hiljada dolara, dragi moj, možda i o stotinama, ako računaš na duži rok – odvrati Šeldon likujući.

Lesli Kuper je nekoliko sekundi iznenađeno zurio u svog sagovornika. Zatim je lagano spustio noge sa stola i uneo se Šeldonu u lice.

– Upotrebljavaš krupne reči, bankaru! Znaj da ne volim kad se neko sa mnom šali na takav način!

– Nema tu nikakve šale – procedi ovaj držeći cigaru u zubima. – Dobro si čuo, a veruj da sam i ja sve dobro izračunao. Potrebno je samo žestoko oporezovati biznis u gradu i pola posla je gotovo. Naravno, ne javno nego tajno, to je valjda jasno. Kada to uradimo, dočepaćemo se i Garisonovog rudnika. Svu dobit delimo na pola i garantujem da ćemo obojica biti više nego zadovoljni. Da li ti tako nešto odgovara?

– Tvoj predlog je primamljiv i uklapa se u moje planove. Ali, kako da ga ostvarimo? – zainteresovao se Šeldonov gost.

– Jednostavno. Ti si od danas gradski šerif sa punim ovlašćenjima. Dakle, nateraćes sve koji se bave biznisom da ti daju pristojan procenat. Svakako, posao mora biti urađen u velikoj tajnosti, odnosno, niko ne sme ništa da sazna. Ako dođe do neke gužve, ja ću te štititi. Ali, jedno mora da bude jasno – igramo na sve ili ništa, a to znači da će biti i mrtvih glava! Jesi li spreman na taj rizik?

Lesli Kuper se prezrivo osmehnu.

– Tako nešto ne treba ni da me pitaš! Zar misliš da sam do sada bio amater?

– Ne, ne mislim na to. Ali, ljudi se menjaju, Kuperu. Ponekad prilično omekšaju i postanu puni obzira...

– To se meni ne može desiti! – prekide ga ovaj energično. – Upozoravam te da neću imati obzira čak ni prema tebi... i zato pazi šta radiš! Mi smo sada ortaci, ali neću oklevati da ti prosviram lobanju ako posumnjam da me u nečemu varaš! Rekao si da igramo na sve

ili ništa, zar ne? – Kuperov glas je zloslutno odjeknuo.

– Naravno – odvrati Šeldon, mada više nije zvučao tako samouvereno kao maločas. Pogled i izraz lica njegovog novog saveznika malo su ga pokolebali. Zapitao se da li je možda pogrešio što je tako opasnu zver pustio s lanca. Ali, nazad se nije moglo. Da bi sproveo svoj plan i učutkao Grina, Bredforda i Hikama bio mu je neophodan bezobziran čovek Kuperovog kova. Bar za sada, zaključí Šeldon, ali je tu svoju misao lukavo prikrio. Kada Lesli završi posao, naći će način kako da ga se otarasi.

Naravno, nije mu palo na pamet da njegov novi partner razmišlja na isti način. Ako mu je tako nešto i palo na um, to se nije moglo nazreti iz pomirljivog revolveraševog tona.

– Dobro – kazao je klimnuvši glavom. – Pošto smo se sporazumeli, reći ćeš mi odakle da počnem.

– Od „Palasa”. To je kuća za zabavu Marize Vejkfild gde se kocka, izvode se razne muzičke predstave i još mnogo toga. Ali, budi oprezan sa udovicom, jer poznaje dosta ljudi u gradu.

Lesli izvi usne u prezriv osmeh.

– Ne brini, znam kako treba sa takvima. A sada mi daj tu zvezdu da sve bude legalno.

Šeldon se mašio džepa i pružio Kuperu metalnu zvezdu. Ovaj je ćutke uzeo i uzdignute glave napustio kuću, ostavljajući svoga domaćina u nedoumici da li je pogrešio što ga je doveo.

* * *

Iako je dala sve od sebe, Mariza Vejkfild nije uspela da šarmira novog čuvara zakona.

Zapravo, bio joj je odvratan, ali s obzirom da je novog šerifa trebalo nekako privezati za sebe i svoj hotel, pokušala je da ga raskravi ljubaznim osmehom i ponudom svog najboljeg viskija.

Međutim, Lesliju Kuperu je retko ko uspeo da se približi.

Druge večeri svoga boravka u hotelu, on je obišao glavnu salu, odmevajući sve znalačkim okom. Klavir je bio spreman za večernju predstavu, pozornica ukrašena novim zavesama i cvećem, u vazduhu je lebdeo dobro poznati miris viskija i duvan-skog dima, tihi žagor ranih posetilaca i atmosfera iščekivanja...

Lesli Kuper je odbio piće i ignorisao udovičine zavodljive osmehe.

Prava razbojnička njuška, pomislila je Mariza Vejkfild.

Debela matora podvodačica, zaključio je o njoj novopečeni šerif, a zatim polako spustio na šank veliki plakat.

– Ovo obesite ujutro na vrata hotela, da svi vide – kazao je suvim, oporim glasom.

– Šta je to?

– Oglas o zabrani nošenja oružja u gradu – objasnio je hladno je odmevajući.

– Ljudi će se teško navići na to, šerife – uzdahnula je Vejkfildova.

– Hoće, navići će se! – odbrusio je oštrim glasom od koga se žena neprijatno naježila.

Sledećih nekoliko minuta pijanista je zabavljao goste svirajući popularne melodije, a zatim su na pozornicu istrčale našminkane devojke u mrežastim čarapama i kratkim čipkanim suknjama.

Vlasnica hotela se ponadala da će šest pari nogu bar malo odobrovoljiti Kupera. Međutim, na njegovom licu ništa se nije moglo primetiti.

– Verovatno nemate lepo mišljenje o meni? – upitao je muškarac iznenada.

Bila je toliko zbunjena da nije stigla da smisli prikladan odgovor.

– Da vam dokažem da se varate – nastavio je mnogo tiše prišavši joj blizu – neću vas uhapsiti večeras. Ali, ako sutra vidim ovaj program, nadajte se zatvoru!

Udovica je gotovo prestala da diše. Znala je da je od ovakvog tipa sve mogla da očekuje, samo ne ovo!

– A zašto? – upitala je kreštavim glasom.

– Zato što širite nemoral – odvrati Kuper mirno.

– Nemoral? – ponovila je sa osmehom. – Pa zar ne vidite da ljudi ovo vole? Gledajte ih kako uživaju! Zar su šest običnih igračica „nemoral“?

Međutim, Kuper se nije dao zbuniti.

– Tako znači? A cure okolo? Šta su one?

– One su... više kao ukras – odvrtila je žena.

– Ukras sa cenom od deset dolara za sat! – obrecnu se Kuper. – Samo

da znate da u zatvoru ima dovoljno mesta za sve.

– Čekajte! – kazala je uhvativši ga za rukav i pritom se osvrnula oko sebe. – Možemo li se nagoditi? – dodala je zaključivši da niko ne prisluškuje. – Kako bi bilo da zažmurite i omogućite mi da radim i dalje kao do sada?

– Zavisi... – odvrati Kuper gledajući po sali.

– Davaću vam izvesnu sumu – nastavila je udovica. – Šta kažete na sto dolara mesečno?

Lesli Kuper odmahnu rukom.

– Sada bih mogao da vas uhapsim za pokušaj podmićivanja predstavnika zakona – dobacio je nonšalantno. Prevejani prevarant, iako joj nije gledao u lice, znao je sa kakvim izrazom ga sluša. – Ali, zaboraviću tu uvredu – nastavio je ozbiljno – ako upetostručite iznos!

Rekavši to, bez reči se udaljio ostavivši zapanjenu ženu da se pribere.

Išao je visoko podignute glave, ni ne primećujući ljude koji su ga pozdravljali i sklanjali se da mu naprave prolaz. Onda je malo usporio korak zaustavivši pogled na jednom stolu za kojim su se kartala četvorica. Nekoliko posmatrača su se ćutke povukli da mu naprave mesto, ali im je on pokretom ruke dao znak da slobodno ostanu tamo gde su. Izvesno vreme nekako dremljivo je posmatrao igru kao da ga se to baš mnogo i ne tiče i kao da sve čini po dužnosti. I zaista, igra je tekla dosta monotono kao i uvek kada su u pitanju mali ulozi. Ali, to je bila samo maska pošto je novopečeni

šerif smišljao korake koji su trebali da mu donesu poene kod gradske javnosti i neutrališu eventualne prigovore na račun njegove moralne strogosti. Kocka je, doduše, bila nerazdvojni deo života na Divljem zapadu, ali su baš zato, naročito u toj sferi, moral i poštenje bili na visokoj ceni. Ništa nije izazivalo veću kaznu i prezir od varanja, pa je i sam rešio da zaigra na tu kartu. Strpljivo je sačekao da jedan od kockara dobije sledeći ulog, a onda naredio čoveku da napusti grad, otvoreno ga proglašavajući varalicom. Dok se optuženi branio neprimetno je stavio među karte već unapred pripremljenog keca, pa zatim naredio jednom od posmatrača da pred svima prebroji karte u špilu.

Naravno, peti kec je pronađen i svi su zadivljeno gledali novog šerifa koji je ustao protiv varalice.

– A ne – dobacio je Kuper igrajući dosledno svoju ulogu i obraćajući se tobožnjem varalici koji je želeo da ponese novac osvojen u igri. – Taj novac je zaplenjen u dobrotvorne svrhe i ja ću ga predati velečasnom Klarensu, da ga iskoristi za obnovu crkve. A ti se čisti iz grada i više se ne vraćaj!

I baš kada je proglašeni varalica hteo da se suprotstavi i objasni da on nema nikakve veze sa prevarom, Kuper munjevito izvuče revolver i uperi ga u zabezeknutog čoveka. I tako, shvativši da je vrug odneo šalu, on šmugnu ka izlazu srećan što je izvukao živu glavu.

U salunu je zavládala tišina.

Na licima ljudi odražavala su se zbrkana osećanja kao što su neverica, nedoumica i sumnja pošto baš niko nije video da se u igri varalo. Ipak, većina je bila spremna da prihvati šerifov sud, a činjenica koja je bila najvažnija je ta da su posle svih ovih događaja ljudi počeli da gledaju na čuvara zakona sa mnogo više respekta.

Što se tiče Leslija Kupera, on je bio zadovoljan. Po pogledima ljudi shvatio je da ga se mnogi plaše, a to mu je i bio cilj. Veoma raspoložen i sa osećanjem da je ostvario prve korake koji vode uspehu, pažljivo je prebrojao zaplenjen novac i stavio ga u džep. Dve stotine i sedam dolara! Šteta što će sve to morati da preda za izgradnju nove crkve, ali i to je bio deo njegovog plana. Morao je da ostavi utisak dobrotvora!

U stvari, morao je neutralisati deo negativne reakcije javnog mnjenja, jer udovica Vejkfild nije bila jedina koju je imao nameru da poseti te večeri...

I tako je, ispunjen likovanjem, izašao na ulicu praćen gnevnom pogledima vlasnice hotela „Palas”.

* * *

Vlasnik saluna „Divlji mustang” stanovao je na kraju grada, u jednoj malo većoj baraci koja nije odgovarala ni njegovom imetku ni ugledu. Jer, Lori Karson je bio konzervativan čovek koji nije želeo da menja stan u kome je živeo pre nego što je postao imućan. A to je postao dosta brzo, zahvaljujući nizu srećnih okolnosti.

Najpre je vlasniku „Divljeg mustanga” spasao život zbog čega ga je ovaj uzeo za ortaka. Nešto kasnije, Lori-jev ortak je iznenada umro na prilično neobičan način, a Lori postao vlasnik unosnog posla.

Naravno, salun nije bio jedino mesto gde je ovaj „sposoban” čovek ogledao u poslu; bila je tu i prodaja nekretnina zajedno sa uspešnim organizovanjem rodeo takmičenja na kojima je upoznao korisne i važne ljude.

Sve u svemu, Lori Karson je bio vešt i imućan čovek, ali i osobenjak koji je svoje pravo imovno stanje sakrivao skromnim, gotovo cicijaškim načinom života.

Za to osobenjaštvo imao je izvesno opravdanje u fizičkom izgledu. Iako je imao pedeset, Lori je izgledao bar deset godina stariji. Debelo lice zaraslo u salo izgledalo je dobroćudno, ali je taj izgled bio varljiv. Imao je zle, podmukle oči, duboku boru između obrva i dok je prolazio ulicom, uglavnom je izazivao podsmeh.

Ništa od svega toga nije smetalo Karsonu da komunicira sa svetom, vodi poslove, organizuje trke i razne susrete, a jednom mesečno posećuje dame lakog morala koje su radile u hotelu „Palas”.

Ali, i pored toga, bio je osobenjak. Nikoga nije voleo osim svoje velike šarene mačke sa kojom je bio nerazdvojan. Tako je i sada debeljko sedeo u stolici za ljuljanje i sa nežnošću osmotrio mačku koja se protekla na postelji i mjauknula, što je bio znak da je vreme za večeru. Baš kada se okrenuo da uzme zdelu za

hranu, napolju su se začuli koraci. Odmah zatim neko je snažno pokušao na vrata.

Lori Karson za tren zastade u čudu. Ipak, pošao je prema ulazu pitajući se ko bi to mogao biti... U to doba niko mu nije dolazio, ali nikoga se nije ni bojao. Mirno je otvorio vrata i svetlost petrolejke osvetlila je avetinjsko lice Leslija Kupera.

– Mister Lori Karson? – zapitao je muklo.

Videvši izraz tog ružnog lisičijeg lica, debeljko se trže. Šerifska zvezda na grudima odmah ga je umirila.

– Ja sam – kazao je. – Čime mogu da vas...

– Ja sam novi šerif – predstavio se ovaj i ušao, sagnuvši glavu da ne bi udario u dovratnik.

– Čuo sam da imamo novog šerifa, ali nisam imao zadovoljstvo da vas upoznam.

– Treba da razgovaramo – prekinuo ga je Lesli i spustio se u prvu stolicu. – Sedite!

Lori je seo u stolicu i spustio mačku na pod. Ona je odmah počela da mu se mazi oko nogu, a debeljko podiže glavu i upitno pogleda gosta.

– Svraćao sam večeras u vaš salun, mister Karson – započe šerif namešteno umornim glasom – i mogu vam reći da nisam zadovoljan onim što sam tamo video.

– Kako... zašto? – upita ovaj oprezno.

– Vaš barmen toči loš viski pod etiketom skupog i dobrog pića. To je prevara i dobro znate da su takve stvari kažnjive.

– Ali... to nije tačno. Viski je dobar i...

– Znači, vi tvrdite da ja ne govorim istinu? – procedi Kuper kroz zube. – Pazite, ovim učinjenom krivičnom delu dodajete još jedno, a to je vređanje predstavnika zakona. Vi me, nažalost, ne poznajete, ali kažem vam da radi svoje lične reputacije tako nešto neću dopustiti.

Debeljko je zatreptao uplašeno. Po treptanju njegovih sitnih očiju videlo se da razmišlja kakav stav da zauzme. Ali, Lesli Kuper mu nije ostavio vremena da donese bilo kakvu odluku. Naime, tobožnji šerif nastavio je da priča, polako naglašavajući reč po reč.

– Prodajući falsifikovani viski, vi ostvarujete veliku zaradu, mister Karson.

– Ja sam častan građanin i plaćam sve poreze... – Karson je pocrveneo od uzbuđenja.

– Ne i na ekstra dobit. Neću sada da govorim o vašim drugim delatnostima koje će takođe doći na red. Prema tome, vi ste kriminalac i dužnost bi mi bila da vas uhapsim i zatvorim vam lokal.

– Ali... to je... to je nemoguće.. – promućao je Karson. – Nikada do sada nisam bio u sukobu sa zakonom. Ja ću...

– Ništa vi nećete, osim da slušate i radite šta vam se kaže. A ja vam kažem da polovinu zarade koju ostvarite od saluna kao i polovinu od ostalih poslova predate meni. To je kazna za vašu nesavesnost i gramzivost.

Međutim, samoživi debeljko se nije predavao. Shvativši da pred sobom

u liku predstavnika zakona ima izuzetno opasnog čoveka, on povika:

– Pa to je ucena! – uskliknuo je. – Žaliću se gradskom odboru. Ovo vam neće proći tako lako kao što mislite. Ja imam prijatelje koji će...

Na Kuperovom licu blesnu grč gneva i prezira.

– Kakav gradski odbor? – upita prigušenim glasom. – Zar ozbiljno mislite da će mi neko stati na put?

Zatvorenih očiju, Lori Karson odlučno klimnu glavom. Samopouzdanje mu se počelo vraćati i osećao se mnogo sigurnijim.

No, tada se desilo nešto sasvim neverovatno.

Lesli Kuper se lukavo osmehnuo, munjevito zgrabio mačku iz Karsonovih ruku i stegao je za vrat. Životinja se bespomoćno koprcala, ali šerif je nije puštao.

Debeljko je prebledeo kao kreč. Njegovo punačko, sada ukočeno lice otkrivalo je zaprepašćenje i užas. Shvativši u momentu da je njegova ljubimica u smrtnoj opasnosti, on počeo da se trese od straha.

– Nemojte, molim vas... Nemojte da je povredite

– Gle, sada moliš? A ako je udavim? Zar ne vidiš da mogu da je udavim bez obzira na sve gradske odbore ovog sveta? A isto tako ću zadaviti i tebe ako samo pisneš nekome o ovom razgovoru, odnosno, ako ne budeš izvršavao ono što sam od tebe tražio! Da li ti je to jasno ili treba još jednom da pokažem da ozbiljno mislim?

– Ne, nemojte... Učiniću sve što kažete i neću nikome ništa reći... Kunem se, zaista!

Kuper sa gađenjem olabavi prste i mačka se praćaknula u vazduhu, a zatim dočekala na noge i pobjegla kao podivljala.

Šerif je mrgodno pogledao debeljka.

– U roku od dva dana očekujem da mi doneseš moj deo za proteklu sedmicu! I zapamti: pedeset procenata dobiti! A onda obračun svake nedelje! I pazi, ne volim zakašnjenja i strogo kažnjavam prevarante! Biznis je biznis, zar ne? Mislim da bar ti to dobro znaš!

Rekavši to, okrenuo se i zalupio vrata za sobom.

Lori Karson je duboko uzdahnio i srušio se u stolicu za ljuljanje.

Za to vreme Leslie Kuper se lagano udaljavao ulicom. Sve je ispalo mnogo jednostavnije nego što je očekivao. Uhvatio je dve krupne zverke u zamku tako da će prvi plodovi ovog drskog poduhvata početi uskoro da pristižu. Sledećih dana biće još takvih „poduhvata” i tako po malo, sve dok ceo Vinfield ne bude u njegovoj šaci.

Novi šerif je za trenutak zastao, a onda pošao prema kući velečasnog Klarensa. Trebalo je da mu preda zaplenjenih dve stotine i sedam dolara. Ko zna, možda će mu u danima koji dolaze, njegova pomoć biti potrebna.

* * *

Vraćajući se u svoj hotel posle posete ocu Klarensu, Leslie Kuper je zaključio da je povukao dobar potez. Činilo mu se da je delimičnom zabranom nošenja oružja, zavođenjem

strožijeg režima u kući za zabavu Marize Vejkfild i konfiskacijom novca za obnovu crkve, uspeo da pridobije oca Klarensa koga će iskoristiti kao važnog regulatora javnog mnjenja. S obzirom na krajnji cilj koji mu se uobličavao u glavi, to je moglo biti od velikog značaja.

Bilo je to veče posle uspešno završenog dana, veče koje mu je posebno godilo. Blagi noćni povetarac odagnao je dnevnu žegu i prijatna noć mamila je na uživanje. Leslie Kuper je zaključio da može da se časti pićem i ugledavši u blizini natpis „salun”, energično se uputio ka njemu. Raskrilio je vratnice „Probušenog dolara” i ušao u potpuno praznu odaju. Bilo je već kasno, gosti su se davno razišli kućama. Već je hteo da ode, a onda mu se učinilo da iz susedne prostorije koja je morala biti kuhinja, čuje neke prigušene glasove. Trenutak kasnije vrata u uglu iza šanka su se otvorila i na njima se pojavila lepa plavuša.

Kuper je pre toga video Ketu Kolins, ali nije znao ko je i kako se zove, a još manje da devojka pere posuđe i pokatkad poslužuje u „Probušenom dolaru”. Zbog toga se iznenadio kada je iza šanka ugledao istu žensku osobu koja mu je pre toga već zapela za oko. Istoga trena pomislio je da bi mu, pored čašice viskija, prijaio i zagrljaj ovako privlačne plavuše. Dok mu je prilazila, požudno ju je gutao pogledom.

– Čime mogu da vas uslužim, šerife? Kasno je i već smo zatvorili, ali vi ste izuzetak i...

– Naravno, lutkice i zato mi naspi jedan viski – odvratio je Lesli Kuper naginjući se preko šanka prema mladoj ženi čije su ga obline neodoljivo privlačile.

Ona mu je čutke napunila čašu i brzo se izgubila iza drvenih vrata.

Za to vreme, Lesli Kuper je ispio piće u velikom gutljaju i sa uživanjem konstatovao kako mu se prijatna toplina razliva telom. Zato je nekoliko puta kucnuo čašom o šank i devojka se opet pojavila.

– Sipaj mi još jednu – rekao je kratko.

Poslušala ga je bez reči, ali kada je pokušala da se udalji, Lesli je hitro ispružio ruku i uhvatio je za podlakticu.

– Čekaj, kuda žuruš? – upitao je odmeravajući je požudnim, zamućenim pogledom.

– Kasno je i moram da završim posao – odvratila je Ket i pokušavajući da izvuče ruku.

Međutim, šerif je nije puštao: čvrsto je držao i posmatrao zažarenim očima pokušavajući da uđe u prostor iza šanka. Devojka se čutke otimala ne želeći da pravi buku, a Kuper je to shvatio kao lažno protivljenje, ubeđen da će će plavokosa veoma brzo popustiti. Njegov um pomućen alkoholom nije video stvari onakve kakve jesu, nego onakvima kakve je on želeo da budu. Snažno je privukao Ket i trudeći se da joj dohvati usne, a onda...

Onda se na kuhinjskim vratima pojavio Stenli Krouli. Ugledavši prizor, zastao je kao skamenjen, ali se

već sledećeg trenutka ljutito krenuo prema šerifu.

Opaki revolveraš ne bi bio ono što jeste kada bi dozvolio da ga uplaši goloruki mladić. Odmah je odgurnuo Ket i munjevitom brzinom izvukao revolver. Devojka je kratko vrisnula, ali njena reakcija ne bi spasila Stenlija da je novopečeni šerif želeo da puca. U magnovenju je shvatio da ipak ne sme ubiti nenaoružanog čoveka i cev njegovog kolta spustila se zatim na mladićevu glavu.

Stenli se bez glasa srušio na zemlju kao pogođen gromom.

– Šta ste to učinili? – povika devojka bacivši se na kolena pored mladića kome je iz posekotine na glavi liptala krv. – Zlikovče!

– To će ga naučiti da drugi put ne diže ruku na mene – progundala Kuper ljutito. – I tebe ću naučiti da se ne otimaš bez potrebe, da znaš! – dobacio je gnevno. – A ovaj neka drugi put ne gura nos tamo gde ne treba i biće mnogo bolje – dodao je vraćajući revolver u futrolu. Zatim je pružio ruku da dohvati viski i devojka se instinktivno trгла.

– Ti mi se sledeći put nećeš izvući – procedio je popivši čašu naiskap i energičnim korakom izašao u noć.

Devojka je ostala sama sa povređenim Stenlijem, ophrvana sumornim i crnim slutnjama.

* * *

Blejk Veston je održao reč. Vraćao se u Vinild sa osvetničkom željom i pratnjom sedmorice bandita. Blizu

grada ga je primetio neki dečak koji je pecao u nekoj bari pored puta.

Mališan je našao Leslija Kupera u šerifskoj kancelariji dok je slušao besomučnu viku ogladnelog i ranjenog Čaka Bartona. Zavoji na banditovom telu bili su prljavi i u dronjcima, a lice zaraslo u bradu kao da se pretvorilo u ogromne, izgladnele oči. Poslednji put je jeo pre dva dana. Otada ga je šerif mučio pitanjima o Blejku, njegovim osobinama i manama, njegovim prijateljima i budućim namerama... Zatim je dobio groznicu, tražio lekara, vikao i plakao. Ali, za sve to „dobio” je samo podsmešljiv osmeh novog šerifa Vinfilda.

Najzad je klonuo i zapao u apatiju. Živnuo je tek kada je ušao mališan i povikao:

– Šerife, dolaze neki jahači!

Kuper se nije mnogo uzbudio.

– Možda znaš i kako izgledaju? – dobacio je, motreći Bartonovo lice koje je iznenada sinulo.

– Jedan je već bio ovde! – dobacio je mališan. – On jaše ispred svih.

– Blejk! – povika Barton, radosno poskočivši sa ležaja.

Lesli Kuper se okrenuo prema banditu.

– Njega neću dovesti da ti pravi društvo – isceri se. – Tom tipu sam već odredio mesto na groblju.

Posle tih reči mirno je izašao, ostavljajući iza rešetaka razdraženog Čaka Bartona. Bez žurbe je otišao do svoje hotelske sobe, doneo navlaku za pušku, pažljivo je otkopčao i lagano pospremio po stolu.

Napolju su se čuli uzbuđeni povici, trčanje ljudi i bat konja. Nešto ka-

snije, na ulazu se pojavio usplahireni bankar.

– Jesi li čuo? – zapitao je još sa vrata. – Oni dolaze – dodao je preplašeno i šerif tek tada shvati koliko je živo sećanje na upad Vestona i njegovih ljudi.

– Čuo sam – odvratio je Kuper mirno.

Šeldon je zurio u specijalni durbin koji je njegov partner namestio na pušku. Bio je ručno izrađen i, nesumnjivo, veoma koristan za strelca iz daljine.

– Nameravaš li sam protiv njih? – upita Šeldon nervozno.

– Sam protiv jednog – suvo je odvratio Kuper. – Onda neka biraju šta će, nazad ili napred...

Bankar sumnjičavo zavrte glavom.

– Kada sam te pozvao nisam računao na to da se sam suočiš sa Vestonom. Ipak mislim da nisi dorastao celoj bandi – sumnjičavo je rekao Šeldon.

Revolveraš ga hladno odmeri.

– Kazao sam ti da idem protiv jednoga, a za njega ću biti dovoljan – rekao je, uzeo oružje i bez reči izašao na ulicu koja je bleštala na podnevnom suncu.

Oči svih građana su bile uprte u njega.

Naime, činilo se kao da su se svi okupili da posmatraju predstavu u kojoj je njihov šerif trebalo da se suprotstavi bandi Blejka Vestona.

Kuper je zaobišao hotel i sporednim stepeništem počeo da se penje prema krovu. Svi su ga jasno videli kako stoji onako visok i mršav

i sasvim lagano podiže pušku ka obrazu.

Nije prošlo mnogo, a na početku ulice pojavila se grupa jahača. Hladnokrvni Kuper tek tada je pogledao kroz durbin i veoma lako prepoznao Blejka Vestona. Bio je proćelav, neobrijan, u crnoj košulji i sa belom maramom oko vrata.

Kuper je sačekao još malo.

Jahači su se zaustavili tek kada su pred sobom imali ulicu kao na dlanu: bila je pusta, dopola pokrivena senkama koje su bacale kuće sa desne strane. Nekoliko nerasedlanih konja nalazilo se pred „Probušenim dolarom”.

Veston je podigao ruku kako bi izdao naređenje za galop.

Tada je Kuper pritisnuo obarač.

Bio je precizan i vođa napadača se zaneo, pogođen tačno u srce. Samo za trenutak je otvorio oči pune iznenađenja i očaja, a onda se strmoglavio u prašinu.

Više se nije ni pomerio.

Ostali jahači počeli su da gestikuliraju, umirujući konje pod sobom. Dole na zemlji, ležao je Blejk Veston koji je konačno završio svoj zločinački put, ustreljen od ruke isto tako okorelog ubice.

Lesli Kuper je odabrao još jednog i opalio.

Zaćuo se novi jauk, novi pad, a onda... ljudima je bilo dosta.

Ostavši bez vođe i jednog od svojih, ispred grada o kome su tako malo znali, počeli su da okreću konje. Izgleda da su došli do zaključka da im se tamo sprema klopka i da ne bi bilo dobro ponovo se izlagati

sakrivenom, ali očigledno opasnom strelcu.

Zato su okrenuli konje i prekriveni oblakom prašine, brzo se udaljili u pravcu iz kojeg su došli. Uskoro su samo oblačići prašine koji su se polako gubili u vazduhu svedočili da su se tu nalazili Blejkovi pajtaši skupljeni pod njegovu komandu lepim obećanjima. Sada je bio mrtav i više mu nisu verovali.

Kuper se uspravio i sa krova hotela „Palas” doviknuo građanima:

– Prenesite leševe u mrtvačnicu! I neka niko ništa ne dira. Ja ću doći da ih lično pregledam!

Pola sata kasnije šerif je stajao pored leša Blejka Vestona opruženog na dugačkom stolu u kapeli. Na pomoćnom stočiću nalazili su se uobičajeni predmeti koje svaki čovek na Zapadu nosi sa sobom: revolver, duvankesa, kutija šibica, perorez, kožni novčanik sa nekoliko novčanica i nekoliko izbledelih fotografija koje su verovatno predstavljale Vestona u mladosti. Kuper nije obraćao pažnju na te sitnice. Bio je zaokupljen komadom papira ispisanog rukom i potpisanog istim rukopisom. Bio je to dokument o kupoprodaji rudnika zlata, a kao prodavac bio je potpisan niko drugi do Džejms Garison.

– Gle, gle! – zadovoljno promrmlja šerif. – Čekaj samo dok Šeldon ponovo ovo vidi! Čini mi se da će to znatno uprostiti naše planove. Sve što je sada potrebno je da mister Garison nestane sa lica zemlje i imalac ovog papira lako će postati vlasnik zlatnog rudnika – zaključio je pritajeno se smejući. – A to ću biti ja, jer

Šeldon verovatno neće imati drugog izbora nego da se složi sa svim...

* * *

Sa prozora svoje kancelarije u zgradi gradskog zatvora, Leslie Kuper je posmatrao rumeni odsjaj zalazećeg sunca na fasadama zgrada u glavnoj ulici. Već skoro pola sata pratio je senke koje su sa spuštanjem sunca ka horizontu postajale sve duže i razmišljao o događajima i utiscima nagomilanim prethodnog, veoma burnog dana. Kako su minuti odmicali i sa njima svi fragmenti događaja dobijali svoje pravo mesto, u njemu se sve više učvršćivalo uverenje da ovaj grad u koji je dospeo sasvim slučajno nije bezvredna rupa kako je u početku mislio, već mesto u kome se može lepo živeti.

Tome je, između ostalog, doprineo i današnji razgovor sa Šeldonom. Bankaru se, očito, nije dopadalo što je morao da prihvati manji udeo dobiti u Garisonovom rudniku, ali kako je to zbog značajnije Kuperove uloge u ovom poslu bilo opravdano, progutao je gorku pilulu uz malo gundanja.

U stvari, gundao je više zbog toga što je u izmenjenim udelima nazirao promenu Kuperovog ponašanja i opasnost temeljnije izmene njihovog odnosa zavisno od odnosa snaga. Ipak, verovao je da do toga bar u dogledno vreme neće doći, jer su jedan drugome bili potrebni, naročito Šeldon Kuperu zbog šaputanja da je novi šerif za svoj račun oporezivao neke biznismene u gradu, a naroči-

to udovicu Vejkfild. Uz pomoć oca Klarena, Šeldon je učinio sve da se ta govorkanja odbace kao neistina i tako je novi šerif ostao čist, častan i pošten. A baš toga dana, pre razgovora sa bankarom, Kuperu su u ruke počeli da padaju prvi plodovi lukavo izvedene ucene i on je, gledajući sa prozora ružičasti odsjaj sunca na nebu, osetio prijatnu toplinu pri šuškanju novčanica koje je dobio od Marize Vejkfild i Larija Karsona.

A to je bio tek početak!

Posle njih na red će doći i drugi i to samo oni koji se bave krupnim biznisom. Kada se posao uhoda i drugi će morati da plate svoj deo, naročito bogati rančeri iz okoline. Izuzetak je bio Džejms Garison za koga je predviđen poseban tretman. Naime, on će svoje bogatstvo morati da plati životom.

Taj deo plana predstavljao je najveći problem. U stvari, Garison je morao da nestane, ali tako da to ne izazove ničiju sumnju. Otvoreno ubistvo nije dolazilo u obzir, a ni ubistvo iz zasede ne bi imalo povoljan efekat, jer bi se sumnje odmah okrenule prema onome ko bi iz toga izvukao najveću korist: prema novom vlasniku rudnika, odnosno prema njemu. Bez obzira na trenutno stanje stvari, ugled bankara Šeldona i šerifov autoritet, Kuper to nije smeo da dopusti. Uzimanje procenta od bogatih salunera bilo je jedno, a ubistvo nešto sasvim drugo. Jer, ljudi nisu bili baš toliko zaplašeni da progutaju svaku sumnjivu besmislicu. Ali, smisliće već nešto u mesecima koji dolaze i stotine hiljada

dolara sličće se u njihove džepove. Za nekoliko godina biće truli bogataš i moći će sebi da priušti sve što poželi. Možda čak ode i na Istok i tamo živi kao jedan od onih bogatih rentijera sa zlatnim časovnikom koji viri iz svilenog prsluka, a uz to ide i puno lepih žena, možda čak i neka kao Ketí Kolins.

Pri pomisli na tu lepu i energičnu devojkú telom mu prođoše prijatni trnci. U trenutku je osetio da je spreman na sve da bi se dočepao te mlade žene, ali... U svim planovima smetao mu je njen nedorasli muž.

Naravno, Lesli Kuper nije sumnjao da će se kasnije, kada postane bogat, stav mlade žene izmeniti, pošto nije poznavao nijednu koja je mogla da odoli novcu i bogatstvu. Nevolja je bila u tome što nije želeo da čeka. S druge strane, znao je da je mogao dobiti bilo koju od devojka Marize Vejkfild, jer bi matora lisica dala sve od sebe da mu ugodí. Ali, on je želeo baš Ketí. A da bi došao do nje, morao je srediti njenog muža. Prema tome, taj mladi glupak dobiće i nešto više od običnog udarca revolverom po glavi, ako se ne opameti.

Pogled mu se zadržao na širokim dvokrilnim vratima gradske štale na kraju glavne ulice. Jedan konjanik se približavao i zastao pred otvorenim vratima, a zatim sjahao i uveo konja unutra. Nekoliko minuta kasnije izašao je iz štale i uputio se ka gradskoj većnici.

Bio je to Džejms Garison, vlasnik rudnika zlata, čovek koga je trebalo ukloniti.

Kuper je žmirnuo duboko uvučanim, usijanim očima. Konture paklenog plana počele su se uobličavaju u njegovom đavoljem umu. Možda mu sudbina pruža šansu da jednim udarcem postigne dva cilja? Sednica gradskog veća trajaće do duboko u noć i Garison će morati da se vrati kući po mraku. A u tami se svašta može desiti, a da to niko ne vidi.

Zadovoljno se smešeci, Kuper je bolje namestio opasač sa revolverom i izašao na ulicu. Bilo je vreme za prvi obilazak grada. Kada je obišao krug gde su svi mogli da ga vide da obavlja svoj posao, šerif se vratio do svoje kancelarije i u dvorištu uzjahao konja koji ga je tamo čekao.

Niko ga nije video kada je napustio Vinfild.

* * *

Bledi mesec plovio je tamnim nebom, prekrivajući srebrnastim zracima ravnu preriju. Sve je spavalo osim konjanika koji je stajao nepomičan i čekao, poput oprezne i noću uvek budne sove.

Njegov konj je nemirno zamahnuo prednjim kopitom i frknuo, dok se gospodar prenuo i oslušnuo. Iz daljine se čuo topot kopita, najpre sasvim tih, a onda jači, razgovetniji... Konjanik izvi glavu da bi bolje čuo, a oči mu blesnuše: topot konja u trku sada se čuo sasvim razgovetno. Bio je u pitanju samo jedan konj.

Minut ili dva kasnije, na avetinjski praznoj srebrnastoj preriji ukazao se beličast oblačić prašine, a zatim i jasna silueta konjanika. Čovek u

zasedi je zažmirio i neko vreme netremice zurio u jahača koji se brzo približavao. Kada ga je prepoznao, zadovoljno se osmehnuo. Čekanje se isplatilo.

Bio je to Džejms Garrison.

Kada je rančer bio udaljen oko stotinak metara, čovek je izašao iz senke i poterao konja tačno pred njega. Istoga momenta ovaj je trgao uzde i njegov konj je usporio trk, a onda prešao u lagani hod. I ma koliko da je ovaj susret usred noći bio neočekivan i bremenit opasnošću, Garrison nije želeo da ispadne kukavica. Lagano je nastavio napred i došavši još bliže, zastao. Odmah potom je prepoznao čoveka koji ga je presreo.

– To je naš šerif Kuper! – uzviknuo je sa olakšanjem, jer ma koliko da nije simpatisao čuvara zakona, ipak je u pitanju bio neko koga je poznao. – Otkud vi napolju u ovo doba?

– Ljudi se mnogo puta nalaze tamo gde im se i ne nadate, mister Garisone – rekao je Kuper i poterao konja bliže rančeru. – Dugo ste se zadržali u gradskom veću, zar ne? Pretpostavljam da ste raspravljali o važnim stvarima?

– Važnijim nego što mislite – primetio je Garrison zlorado.

– Baš me zanima o čemu to?

– O vama, šerife, o vama. Ne znam šta to sprečava ljude da ne vide vaše pravo lice, ali većina je još neodlučna. Ne veruju da su priče o vama istinite. A Šeldon vas uporno brani. Ne znam kakve su veze između vas dvojice, ali znam da ste obojica lupeži.

Kuper se pomerio u sedlu i piterao konja korak bliže.

– Zar zaista tako mislite? – upitao je glumeći naivnost.

– Mene nećete prevariti, šerife, ja nisam velečasni Klarens koji je naseo vašim trikovima. Ne, nikako. Ali, otkriću šta smerate, časna reč!

– Ništa ti nećeš otkriti... – procedio je Kuper kroz stisnute zube i priteravši konja još korak bliže, svom snagom zamahnuo vilama za seno. Oštri vrhovi blesnuli su na mesečini i uz tup udar zarili se u Garrisonove grudi. Rančer je kratko prigušeno kriknuo i pokušao da se zaštiti rukom. Međutim, Kuper je energično izvukao vile i ponovo ih svom snagom snažno zario u Garrisonovo telo. Rančer je iskolačio oči i kratko zakrkljao. Krv je briznula iz svih uboda i on se kao vreća peska samo prevrnuo sa konja.

Kuper je sjahao, mirno mu prišao i brzim, vešt看 pokretom mu izvukao novčanik koji je tutnuo u svoj džep. Pošto se uverio da je rančer mrtav, izbrisao je tragove svoga konja i tako se, pažljivo i oprezno, udaljio sa mesta zločina. Stigavši na kame-nito tlo, popeo se u sedlo i pojahao prema gradu.

Ponovo se začuo udaljeni urlik kojota, a onda je sve utonulo u miran i spokojan noćni san.

* * *

Šuškanje slame uplašilo je goluba i on je poleteo sa ograde štalske pregrade na koju je sleteo u potrazi za hranom.

– Gubi se! – mahnuo je rukom Stenli Krouli izlazeći iza pregrade i

noseći na ramenu balu sena. – Ne znam gde su mi druge vile – dodao je obraćajući se Ketu.

– Sigurno si ih negde zatrpao. Naći ćeš ih kasnije – odjeknuo je zvonak glas Ketu Kolins. – Šta si rekao? Hoćeš li da u subotu idemo na gradsku zabavu?

Stenli za trenutak zastade.

– Znaš da bih to želeo, ali subota je dan kada imam najviše posla, naročito uveče. Najviše napojnica dobijem subotom kada su ljudi podnapiti i veseli. A i sama znaš da nam je novac sada najviše potreban.

– Znam – odvrati ona snuždeno i zabaci kosu rukom. – A jesi li video ono malopre...?

– Misliš na Garisona?

– Da, na njega. Ko je mogao da ga ubije? I to onako surovo?

– Pojma nemam. Izgleda zaista čudno, kao da ga je neko izbo vilama... Hej, sada mi je palo na pamet da meni nedostaju jedne... Da ih nije nekim slučajem neko ukrao?

Zaćutao je pošto se baš tada na ulici začuo žagor. Stenli je provirio kroz otvorena vrata i zbunjeno pogledao Ketu. Ona mu brzo priđe i ugleda grupu ljudi predvođenih šerifom Kuperom koja se približavala brzim korakom. Posle nekoliko trenutaka oni su se zaustavili na vratima štale i Ketu je, pored šerifa, među njima prepoznala i dvojicu kauboja koji su malo ranije doneli u grad Garisonov leš.

Tek što su zastali, napred je iskoračio Kuper i uperio revolver u Stenlija.

– Ruke uvis! Uhapšen si! – povikao je odlučno.

Mladić se zabezeknuo, pogledao u ostale prisutne, pa u Ketu kao da od njih traži pomoć. Videlo se da hoće nešto da kaže, ali je bio toliko zaprepašćen da nije mogao da izusti ni reč.

– Kada sam video kako je ubijen, odmah sam znao ko je to učinio – dobacio je Kuper. – Dakle, gde su vile kojima si ubio čoveka? – upitao je, a pošto je mladić i dalje ćutao, besno je naredio: – Pretresite štalu! Prevrnite seno, jer sam ubeđen da ćemo baš tu naći ono što nam nedostaje! Samo pažljivo...

Dok je on držao Stenlija na oku, ljudi su počeli da prevrću seno i slamu u boksovima. Posle samo nekoliko minuta jedan kauboj je kliknuo:

– Evo ih!

Odmah zatim pojavio se noseći vile čiji su šiljci bili umrljani krvlju. Bilo je očigledno da je neko pokušao da ih očisti, ali mu to nije pošlo za rukom.

Kuper uze vile i pobedonosno pogleda u Stenlija.

– Tako dakle? Jednom si pomoću ovoga postao heroj, pa si hteo da nastaviš! E, videćeš da to nije isto! Okružni sudija će reći svoje, ali sve mi se čini da ćeš visiti, momče.

Stenli je tek tada bio sposoban da govori.

– Ali to nije istina! – pobunio se. – Kunem se da nikoga nisam ubio!

Ketu je priskočila da ga zagrlji, ali ju je Kuper grubo zadržao.

– Dalje od njega, curo! On je sada uhapšen!

Baš tada je neko opet povikao i drugi kauboj je istrčao iz boksa sa novčanikom podignutim iznad glave.

– Evo gazdinog novčanika! – saopštio je trijumfalno.

– Daj ga ovamo! – povikao je šerif, hitro zgrabivši novčanik koji mu je čovek pružio. Zatim je prstima jedne ruke lagano otvorio pregradu i pažljivo prebrojao novac.

– Četiri stotine dolara, ha? Lepa suma, dragi moj – dodao je zlurado se smešeci. – Znam da ti je posle ženidbe novac itekako potreban, ali nisi zato morao da ubiješ nedužnog čoveka. A sada, napred! – naredio je strogo i pokretom revolvera pokazao mladiću da mora da ide ispred njega. – Sačekaćeš suđenje u zatvoru, a ja... Pa, postaraću se da ti se zločin ne isplati.

Kao ošamućen, Stenli je krenuo napred, a za njim se uputila cela grupa. Kuper se za tren okrenuo i još jednom odmerio Ketu.

U tom pogledu punom likovanja devojka nije videla ništa dobro.

Izbezumljena od očajanja, pokrila je lice šakama i zaplakala.

* * *

Treći dan zaredom Dok Holidej je u Vičiti igrao poker. Salun „Belami” je bio zadimljen i zagušljiv, a kockarski okršaj je još uvek trajao.

Za stolom su sedela samo dvojica igrača: Holidej i Henri Bonito. Naravno, tu je bilo prisutno i dvadesetak besposlenih, dokonih posmatrača koji ovakvoj partiji mogu da prisustvuju jednom u životu.

Kroz ruke obojice kockara prošlo je hiljade dolara, dok treće večeri Henri Bonito nije počeo tiho da psuje na španskom, jer se njegov novac prosto topio.

Inače, moglo se reći da je Španac bio profesionalac u tom poslu. Zalazio je u čuvene kockarske gradove i igrao samo u velike pare. Bio je izuzetno uspešan i pelješio svoje partnere sa šarmantnim osmehom na svom crnpurastom licu. No, sada je bilo nešto drugačije i veseli Bonito više se nije smešio, iako je umeo kavaljerski da gubi, ali samo do izvesnih granica.

Njegov protivnik nije mario ni za kakve granice, ali mu je bilo već dosta dima i neprekidnog nadmudrivanja sa bogatim i pomalo nadmenim Henrijem.

Dolari koji su se pred njim slagali morali su da budu zaliveni viskijem ili obavijeni barutom. Bila je to svota za koju bi neko drugi već odavno potegao oružje u grču poslednje nade da povрати izgubljeno.

Ali, Bonito je podnosio gubitke sa osmehom koji je više ličio na spontanu masku nego na bilo kakvo izražavanje iskrene radosti.

Na stolu se nalazilo deset hiljada dolara, od toga samo tri na Henrijevoj strani. A on je želeo da igra u sve. Jer nije više imao gotovine, ni konja ili skupoceno oružje koje bi moglo da se računa u ponudu. Sve što je posedovao bio je lokal u kome su sedeli, odnosno, salun „Belami”

To je bio lepo uređen jednospratni lokal koji se nalazio na putu poštanskim kočijama i putnicima iz voza

za Vičitu. Bio je lepo uređen, sa prostranim tremom i velikim prozorima u raznobojnom staklu. Tri vrste čuvenog kvalitetnog brendija točile su se samo u „Belamiju”.

Situacija za stolom bila je prilično napeta.

Henri Bonito je uzalud pokušavao da ulovi Holidejev pogled u senci njegovog „kalifornija” šešira. Ali, nije mu uspevalo pošto je uvek izgledalo da Dok gleda u karte ili da drema.

Novi, tek raspakovan špil stajao je na sredini stola.

Onda je vlasnik „Belamija” skinuo sa prsta divno izrađen zlatan prsten ukrašen dijamantima. Kada ga je uzeo i podigao uvis, ljudima je prosto zasenio oči.

Zatim ga je lagano stavio pored karata.

– Vredi najmanje pet hiljada dolara – kazao je hrapavim glasom, ne obraćajući pažnju na cigaru koja je dogorevala između kažiprsta i palca. Nekoliko puta je pomislio kako treba da otrese pepeo, ali je zaboravio napregnuto očekujući Holidejev odgovor.

Dok samo okrznu pogledom skupoceni predmet.

– Recimo deset – kazao je.

Vlasnik saluna je u prvi mah zatreptao iznenađen, a onda klimnuo glavom s osmejkom na licu.

– Moram priznati da ste pravi džentlmen – kazao je i presekao karte.

Zatim je ponovo zavládala tišina.

Holidej je odbacio dve karte, a Henri Bonito je jedva prigušio osmeh. Ovoga puta on se odlučio za jednu.

– Predlažem da se pogodimo – rekao je pre nego što je Dok podelio.

– Da čujem – odvratio je ovaj hladno.

Bonito se nakašlja.

– Sve što imate za ono što ja imam?

Holidej je pogledao po stolu, a onda iz džepa izvukao novi svežanj novčanica.

– Ovde ima deset hiljada – rekao je i spustio novac na sto sa ostalom hrpom. Zatim je sve to gurnuo na sredinu.

Ljudi oko njih su tiho zažamorili.

Bonito lagano osmotri okolinu.

– Ulažem svoj lokal – odjednom je kazao.

Dok ga je iznenađeno pogledao. Mora da ima đavolski dobre karte kada se usuđivao na jedan takav potez, pomisli.

– U redu – složio se iznenada. – Napišite to...

Bonito je spremno izvadio hartiju. Neko mu je dodao pero i on je nažvrljao nekoliko rečenica. Zatim se potpisao.

I ne gledajući, Holidej je strpao papir u džep.

– Zar nećete pročitati? – upitao ga je vlasnik „Belamija”.

– Verujem vam – odvrati Dok kratko.

– Vi ste najčudniji čovek koga sam sreo u pokeru – dobacio je Bonito. – Ali, i ja sam ovaj salun dobio na kocki. I zato ne mislim da će me zaoleti ako izgubim. Recimo, ovaj prsten mi je vredniji...

– Uspomena?

– Da, od majke – kazao je tiho. – Naravno, nemojte mi reći da ste još i sentimentalni – kazao je i protrljao prste desne šake kojima je trebalo da podigne svoju kartu.

Dok je nehaljno uzeo svoje dve i odmah ih priključio ostalima.

Henri Bonito je bio na pragu trijumfa. To mu se jasno videlo na licu, uprkos uobičajenoj navici da se ne odaje.

Sada je na to zaboravio.

– Mislim da me nećete nadmašiti! – uskliknuo je.

Holidej slegnu ramenima.

– Videćemo – odvratio je slegnuvši ramenima i lagano, kao da u tome uživa, pogleda šta je izvukao.

Bonito položi karte na sto.

– Karo kečeva! – kazao je izvivši ramena. U stvari, više od novca radovala ga je pobeda nad legendarnim kockarom.

Ipak, kao svaki iskusan igrač znao je da mora da sačeka. Osim toga, sa Holidejem čovek nikada nije bio siguran.

– Slabi ste – dobacio je mirno kockar i u tišini koja je lebdela oko njih, te reči su u Henrijevim ušima zazvučale kao pucnji.

Španac jednostavno nije mogao da poveruje.

– Fleš? – promucalo je izdigavši se na stolici.

Kada se uverio da je bio u pravu, nemoćno je klonuo. Osetio je da malaksava, a jak bol oko srca oduzeo mu je snagu u udovima i mišićima. Svi su videli kako mu je glava pala na prsa, a telo ostalo u stolici kao slomljeno.

– Umirite se! – povikao je neko.

Džordžijanac je odgurnuo zbunjene posmatrače i hitro raskopčao Bonitovu košulju.

– Sklonite se! – oštro je povikao. – Treba mu malo svežeg vazduha – dodao je i veštim pokretima počeo da mu masira grudi u predelu srca.

Nedugo zatim, kada je Bonito otvorio oči i počeo da dolazi k sebi, Dok oseti kako ga neko vuče za rukav.

Okrenuo se i ugledao – Veslija Hikama iz Vinfilda.

– Oh, najzad sam vas našao! – odahnuo je vlasnik konjušnice sa olakšanjem. – Čuo sam da se u Vičiti danima igra poker i odmah znao da ste to vi...

– Ko ste vi? Šta hoćete? – upitao je Dok.

– Ja sam Vesli Hikam iz Vinfilda, zar me se ne sećate? Ali, to nije bitno, važno je da sam vas našao. Znao, strašne stvari se događaju u Vinfildu i...

– Zašto to pričate meni? Baš me briga za Vinfild – prekinuo ga je Holidej i uputio se prema šanku gde ga je kao novog gazdu, barmen dočekao sa osmehom. – Brendi! – naredio je kratko.

– Viski – dobacio je Hikam idući za njim. – Molim vas da me saslušate, mister Holideje. Hoću da kažem da.... Vinfildu preti propast!

– A šta se to mene tiče? – odbrusio je Dok i mirno ispio gutljaj brendija.

– Ali kada vas molim! Osim toga, događaji u Vinfildu tiču se Ket i Stenlija Kroulija.

Holidej nabra obrve.

– Šta je sa njima?

Hikam obriša znoj sa čela.

– Bankar Šeldon nam je doveo novog šerifa da nas zaštiti od razbojničke Vestonove družine. I znate kako se pokazao? Gori je od svih bandita zajedno! Zaveo je lični poraz na biznis i intrigama i nasiljem drži grad u pokornosti. Uvereni smo da je ubio Garisona, ali mu ništa ne možemo...

– A Ket i Stenli? Šta je sa njima?

– Stenli je u velikoj nevolji. Uhapšen je pod optužbom da je ubica i svi dokazi su protiv njega. Naravno, verovatno je sve iskonstruisano, ali niko ne može da dokaže. Ako mu neko ne pomogne, sigurno će biti obešen. A Ket... Ona je...

– Šta je sa njom?

– Pa... šerif, ovaj.... On nasrće na njenu čast. A niko se ne usuđuje da je uzme u zaštitu.

Holidej ga prezrivo odmeri.

– Pa zar toliki grad nije u stanju da se reši jednog čoveka?

– Šeldon ga štiti, a i velečasni Klarens je bio na njegovoj strani. Izgleda da su sada shvatili koliko su pogrešili, ali strah se uvukao u sve i niko ne sme da pisne. Samo biste vi mogli...

– Kako se zove taj vaš šerif? – prekide ga Dok.

– Leslie Kuper, revolveraš najgoreg kova. Opasan tip... pravi je ubica!

Dok je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda ispio brendi i okrenuo se prema barmenu.

– Nastavi da radiš i sav dnevni pazar predaj u banku. Za nekoliko

dana odlučiću šta da radim sa ovim salunom.

Rekavši to, žurno je izašao u noć.

* * *

Već dva dana Leslie Kuper je osećao da se u gradu nešto zbiva. Naoko se nije dešavalo ništa vidljivo, ali taj prividni mir nagoveštavao je iskusnom revolverašu da se dešava nešto skriveno i preteće. Naslućivao je to u potuljenim pogledima ljudi, pa i u ponašanju samog bankara Šeldona koji mu, izgleda, više nije veroval. Od trenutka kada je saznao za Garisonovu smrt, on kao da je shvatio da ista sudbina jednoga dana može snaći i njega. Zato se povukao i izbegavao kontakt sa Kuperom.

Naravno, sve to je ovome išlo na nerve i ozbiljno se pitao šta bi trebalo da preduzme...

A onda mu je iznenada sve postalo jasno. Naime, odmah posle doručka to mu je saopštio Džek Balard, neradnik i sitni lupež koga je Kuper sa nešto para pridobio da ga krišom obaveštava o svemu što se događa u gradu. Ovoga puta Balard je uspaničeno uleteo u kancelariju i odmah sa vrata povikao:

– Došao je!

Šerif ga hladno odmeri.

– Ko je došao?

– Onaj stranac koji je pre vas likvidirao bandu Blejka Vestona!

– Došao, pa šta?

Lupež je počutao nekoliko sekundi, a onda skoro likujuć pogledao Kupera pravo u oči.

– Priča se da su ga neki članovi gradskog odbora pozvali da se obračuna sa vama.

Kuper žmirnu. To je, dakle, bio razlog tobožnjeg mira i podmuklih pogleda... Pa dobro, ako je već tako, znaće on da se obračuna sa tim tipom koji mu se isprečio na putu. I sa njim i sa onima koji su ga pozvali. Sada mu se pruža šansa da ih sve likvidira.

– Dakle, revolveraš? – progundao je muklo.

Balard klimnu glavom.

– I to vrlo brz. To smo svi videli kada...

– Ja ću već videti da li je brz ili nije! – presekao ga je Kuper. – A sada se gubi!

Lupež je šmugnuo napolje, a šerif je ustao i prišao prozoru. Odmah je primetio da su vrata „Palas” hotela širom otvorena, kao da su ga tamo čekali. Za to doba dana tolika živost oko saluna bila je neobična. No, sada je znao razlog za to. Neka ih, neka čekaju, pomislio je, pustiću ih da gore od nestrpljenja... Kao iskusni revolveraš znao je da prednost ima onaj koji bira mesto i vreme obračuna.

Zato je sačekao jedanaest sati, kada je obično kretao u prvi obilazak grada. Hteo je da sve izgleda normalno, iako je osećao da mu je puls nešto ubrzaniji. Konačno, u jedanaest i neki minut sporim korakom uputio se ka „Palasu”.

Drveni trotoar ispred saluna za tren je zaškripao i ta škripa odjednom mu se učinila neobičnom. Ali, energično je gurnuo pokretna leptir

– vrata. U hladovitoj prostoriji vladala je tišina koju je poremetio samo zveket čaše koju je šanker uzeo sa police. Za trenutak je zažmirio i polako pogledao oko sebe, odmah konstatujući da za to doba dana u salunu ima previše gostiju.

Udovica Vejkfild stajala je na sredini stepeništa, a malo dalje od ulaza, za stolovima su sedeli Bredford, Grin, Metlok, Karson i polupijani telegrafista Kramer. Još nekolicina ljudi koje je znao iz viđenja sedeli su ili stajali pored stolova blizu zadnjeg ulaza. Kuper je znao šta je u pitanju. Skupili su se kao mušice oko svetla da bi što bolje videli predstavu.

Ipak, sve to mu nije bilo važno. Videlo se da očima traži nekoga i konačno, pogled mu se zadržao na strancu.

Odmah je video da se neznanac od ostalih razlikuje ne samo spoljnim izgledom, već i držanjem i izrazom lica. Bio je ležerno oslonjen na šank držeći čašu u ruci. Desna ruka počivala mu je na bedru, sasvim blizu drške revolvera. Stajao je bezizražajnog lica, ledeno miran i nepokretan kao granitna statua. Jedino su čudne, hladne sivoplave oči za trenutak zasjale, ali to nije bio topao iskričav sjaj, već opasna oštrina slična sečivu hladnog noža. Iz celokupnog stava nepoznatog proizilazilo je da je u pitanju hrabar i nepokolebljiv čovek, spreman na sve.

Takvu osobu Kuper do tada nikada nije sreo i u srce mu se odjednom uselio osećaj nesigurnosti. Instinktivno je osetio da ovo nije običan protivnik, jedan od mnogih sa koji-

ma se sukobljavao u toku svoje revolveraške karijere. Neobičan čovek u tamnom ličio mu je na paklenog vesnika smrti, a kolt teškog kalibra sa drškom od slonovače samo je to potvrđivao.

– Nošenje oružja je zabranjeno – kazao je Kuper muklo, tako da je jedva prepoznao svoj glas. – Moraćete da mi predate revolver ili da platite globu.

Dok odmahnu glavom.

– Neću učiniti ni jedno ni drugo, šerife – odvratio je mirno, ali sigurno. – Nikada se ne odvajam od svog revolvera... Da ne bih dobio vilama u leđa.

Zavladala je opasna, grobna tišina. Svi su znali šta sledi tako da su oni za bližim stolovima polako poustajali i povukli se prema uglovima.

– Pacovi! – progundao je Kuper prezrivo ih odmerivši, a zatim se ponovo okrenuo prema Holideju. – U tom slučaju ću morati da vas razoružam i uhapsim – dodao je sa prizvukom likovanja u glasu.

Dok se nasmeši.

– Lako vam je da pretite stojeći iza te zvezde. Hteo bih da mi to kažete bez nje.

Kuper se zlobno isceri. Početne nesigurnosti je nestalo i on je sada čvrsto verovao da pred njim stoji njegova buduća žrtva. Ne skidajući pogled sa čoveka u tamnom odelu, skinuo je zvezdu i stavio je u džep, a onda pustio ruke pored tela. Staklasto sjajne zmijske oči vrebale su trenutak kada će potegnuti i zadati smrt.

Ali, taj isti znak u njegovim očima vrebao je i Dok Holidej. Još uvek ležerno oslonjen na šank, on kao da je prezirao opasnost i tog čoveka koji je preteći stajao pred njim. Izgledao je miran, kao da mu nije pretila smrtna opasnost, odnosno, kao da se radilo o nekom drugom. Taj prezir prema strahu i smrti razbesneo je Kupera koji je iznenada povikao:

– Evo ti! Umri, ništarijo!

Tog trena ležerno opušteni Holidej je prestao da postoji. Čim je uočio blesak Kuperovog oka, postao je živa, neuhvatljiva munja. Munjevito je skočio u stranu i pre nego što je ovaj do kraja izvukao oružje, njegov „kolt” je grmnuo. Ovoga puta samo jednom.

Tane je pogodilo samozvanog šerifa pravo u srce. Kao izbačen iz katapulta, on je udario u zid iza sebe, ispustio pištolj i srušio se na pod. Nekoliko trenutaka je zurio u Holideja, a onda mu se usne jedva primetno razmakoše.

– Ko... ko si ti?

Dok mu priđe još uvek držeći oružje u ruci.

– Zašto pitaš? Zar je to važno?

– Ali... hoću... hoću da znam ko me je... – pokušao je da kaže sve više se naprežući.

Holidej rezignirano odmahnu rukom. Taština, pomisli, taština čak i pred licem smrti.

– Ako ti to nešto znači, zovem se Dok Holidej.

– Ti... ti si... Holidej? – krkljao je Kuper. – Znao sam da... da nisi neki običan...

Pogled mu je postao staklast, a glava mu je nemoćno klonula na stranu. Tek posle minut ćutanja berberin Metlok mu je prišao i pažljivo opipao puls.

– Mrtav je – saopštio je i tek tada je u salunu zavladao žagor.

* * *

Usamljeni kockar sedeo je zavaljen u sedištu i pušeci cigaru, dremljivim očima posmatrao kako pored prozorskog okna lete hiljade varnica izbačenih iz dimnjaka lokomotive. Čudno, pomislio je, beže besciljno, neznano kuda, da bi utrnule negde u tami prerijske noći, baš kao što će i on jednoga dana nestati negde, sam i zaboravljen.

Da li će ga se neko setiti?

Možda će to biti Ket i Stenli? Naime, kod velečasnog Klarensa ostavio

je pismo za njih sa tapijom na salun „Belami” u Vičiti i željama za dug i srećan život. Možda u njihovom sećanju uspomena na njega neće biti razvejana kao oblak prašine nošen vetrom, možda će ipak pomisliti na njega, svesni da im je promenio život i omogućio sreću čovek čija su sudbina bili „kolt” i poker.

Za trenutak je spustio prozor i napolje izbacio opušak cigare. Rojevi varnica prohujali su mu ispred lica mešajući se sa retkim zvezdama na tamnom nebu. Zatim je ponovo seo i zavio se u svoj tamni ogrtač.

U cik zore sledećeg dana stići će u drugi grad. Tamo su ga čekali novi ljudi i novi doživljaji. Ali jedno je uvek bilo isto, a to je bila usamljenost, usamljenost koja ga je pratila i koja je gradila legendu o nepobedivom jahaču, kockaru i revolverašu, Doku Holideju.

KRAJ

SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00509

9 770353 000002